

DEJVID KLEJTON

RAZOTKRIVENA MISTERIJA
- ISTINA O BOGU

Naziv:
Razotkrivena misterija
- Istina o Bogu

Autor:
Dejvid Klejton
www.restorationministry.com

Izdavač:
Hrišćanska mreža EX-YU
www.hriscanskamreza.net

Za izdavača:
Zdravko Vučinić

Prevod:
Bojan Mirković

Dizajn korice:
Đorđe Stanišić

Štampa:
„IVPE“, Cetinje

Tiraž:
500 komada
Prvo izdanje, 2018. godina

CIP - Каталогизација у публикацији
Национална библиотека Црне Горе, Цетиње

ISBN 978-9940-726-04-1
COBISS.CG-ID 34996240

SADRŽAJ

Uvod.....	4
1. Ko je Bog?.....	6
2. Da li je Bog imao Sina da bi Ga dao?.....	16
3. Hristovo Božanstvo.....	32
4. Božja sveprisutnost.....	41
5. Gde je Treća osoba?.....	48
6. Poreklo Trojstva.....	55
7. Dodatak.....	66

UVOD

Šta znači reč „Bog“? Uopšteno ta reč se odnosi na sve što se smatra nadmoćnim, ili na sve što se obožava. Međutim, Biblija uči da postoji samo jedan **pravi** Bog, i da je taj Bog najmoćnije Biće u univerzumu. Sve proističe iz Njega, sva sila pripada Njemu i On je vladar nad svima.

Ko je ovaj Bog? Među hrišćanima postoji nekoliko različitih mišljenja ko je On zaista? U pravom smislu kada ovo pažljivo razmotrimo shvatićemo da ima nekoliko različitih Bogova obožavanih u hrišćanstvu, iako je samo **jedan** od njih pravi Bog. Mnogi od nas bi mogli obožavati lažnog Boga ako su naša shvatanja o Bogu pogrešna. Pitanje je kog Boga ti obožavaš? Da li se moliš pravom Bogu Biblije ili se moliš lažnom shvatanju o Bogu?

Hajde da se podsetimo da oni koji se mole Bogu moraju Mu se moliti u duhu i istini (Jovan 4:24).

Biblija nas uči da će oni koji ne vole istinu **biti prevareni** i da će verovati laži. Zato što veruju toj laži biće prokleti (osuđeni) i uništeni (2. Solunjanima 2:10-12). Sam Isus je rekao: "A ovo je život večni: da poznaju tebe **jedinog istinitog Boga** i Isusa Hrista koga si poslao." (Jovan 17:3). A ipak kako možemo poznavati Boga kada čak ni ne znamo kome se obraćamo kada nešto tražimo od Boga?

Izvanredan hrišćanski pisac A. V. Tozer je apsolutno bio u pravu kada je napisao:

„Šta nam pada na pamet kada mislimo o Bogu je najvažnija stvar o nama. Istorija čovečanstva će verovatno pokazati da se nijedan narod nije uzdigao iznad sopstvene religije, a čovečija duhovna istorija će pozitivno pokazati da nikada nijedna religija nije bila veća od ideje o Bogu. Molitva je čista ili iskvarena u zavisnosti od toga da li molilac gaji visoke ili niske misli o Bogu. Iz

ovog razloga najozbiljnije pitanje pred Crkvom je Sam Bog, i najvažnija činjenica o svakom čoveku nije šta on može reći ili uraditi u određenom trenutku, već šta on duboko u svom srcu misli kakav je Bog. Mi smo skloni skrivenom zakonu duše da se krećemo u pravcu naše mentalne slike Boga. Ovo nije tačno samo za individualnog hrišćanina, već i za grupu hrišćana koji sačinjavaju Crkvu... Kada bi smo mogli da izvučemo iz svakog čoveka potpun odgovor na pitanje, "Šta ti pada na pamet kada misliš o Bogu?", mogli bismo sa sigurnošću predskazati duhovnu budućnost tog čoveka. Kada bismo mogli tačno znati šta naše najuticajnije religijske vođe misle o Bogu danas, mogli bismo sa određenom preciznošću predskazati gde će Crkva stajati sutra...

Od najvećeg značaja za nas je da naše shvatanje o Bogu najpribližnije odgovara pravom Božijem biću. Naše versko uverenje je od malog značaja u poređenju sa našim stvarnim mislima o Njemu. Naše stvarno shvatanje Boga može biti zatrpano otpadom uobičajenih verskih ubeđenja i može zahtevati pametno i energično traganje, pre nego što je konačno pronađeno i otkriveno onakvo kakvo jeste. Samo nakon teškog, bolnog samoispitivanja verovatno ćemo otkriti šta zaista verujemo u vezi Boga. Ispravno shvatanje Boga je osnova ne samo za skladnu teologiju već i za praktičan život hrišćanina. To znači moliti se onome što je temelj hrama, koji, ako je nedovoljan ili ne izmeren kako treba, cela zgrada može pre ili kasnije da se uruši. Verujem da teško ima greške u doktrini ili u primenjivanju hrišćanskih morala koja se ne može na kraju povezati sa nesavršenim i niskim mislima o Bogu." (iz knjige "Znanje o Svetom", od A. V. Tozera)

U ovoj knjizi ćemo istražiti temu Boga i uklonićemo zavesu "tajanstvenosti" koja je toliko dugo pokrivala doktrinu.

1. KO JE BOG?

KOLIKO BOGOVA

Postoji samo jedan Bog. To je jasna Biblijska istina. Zajedno i Stari i Novi savez objavljuju ovu činjenicu nepogrešivim jezikom (5. Mojsijeva 6:4; Marko 12:29). Svaka osoba koja drži Bibliju kao najviši autoritet priznaje ovu istinu. Biblijsko insistiranje na monoteizmu zahteva da Bog bude definisan kao jedinka. Kao On. Postoji samo jedan On.

Pavle naglašava:

”... postoji jedan Bog...” (1. Korinćanima 8:6)

”Jer jedan je Bog...” (1. Timotiju 2:5)

Jakov kaže:

”Ti veruješ da postoji jedan Bog, zar ne? Sasvim dobro činiš. Ali i demoni veruju i drhte.” (Jakovljeva 2:19)

Isus kaže:

”Prvi nauk ispred svih je: 'Čuj, Izraele, Gospod Bog naš, Gospod je jedini.’” (Marko 12:29)

KAKO JE JEDAN BOG POSTAO TRI OSOBE?

Biblija takođe jasno poučava o božanskoj prirodi Isusa i Svetog Duha kao i Oca (Jovan 1:1; 1. Korinćanima 3:16). Kako se ovo može uskladiti sa činjenicom da postoji samo JEDAN Bog?

Na Nikejskom saboru 325. godine teolozi su se raspravljali oko ovog pitanja, i tamo su postavili temelje doktrine o Trojstvu izjavljujući da je Isus bio Bog (vidi poglavlje 6). Na kasnijem saboru u Konstantinopolju 381. godine odlučili su da je Sveti Duh isto Bog, i oblikovali su doktrinu o Trojstvu koja je od tada ostala sa nama (sa malim izmenama).

Ova doktrina kaže da umesto da se reč "Bog" odnosi na velikog, svemogućeg jedinstvenog koji je Gospod nad svima, zapravo se odnosi na božansku "materiju". Tajanstveno biće koje je sačinjeno od tri dela, Oca, Sina i Svetoga Duha, svi troje zajedno čine Boga. Ovo je popularan koncept Trojstva koji je oblikovala Katolička crkva i koji je prihvaćen od većine hrišćanskih denominacija.

ISTORIJSKI KONCEPT TROJSTVA

Na kraju izložena doktrina uči da se reč "Bog" odnosi na jedinstvenu materiju ili Biće. Ova materija prikazuje Njega kao tri Osobe, Oca, Sina i Svetoga Duha, koje nisu tri Boga, već jedan Bog na tri načina. Ovaj izraz "biće" ne znači da je On jedna Osoba, već pre da je On jedinstvena **materija** nazvana "Bog" i da ta materija izražava Njega na tri načina, kao tri prikazivanja ili tri osobe, Otac, Sin i Sveti Duh. Zato se kaže da su Isus i Sveti Duh "kosubstancialni" (od iste materije) sa Ocem. Ovo je radikalno odstupanje od Biblijskog koncepta Boga koji je uvek u Bibliji smatran kao lično, posebno Biće koje možemo smatrati Ocem i sa kojim možemo uživati u ličnom druženju. Trinitarni koncept Boga Ga pretvara u nepoznatu bezličnu materiju.

Dok se reč **biće** normalno odnosi na osobu, data joj je druga definicija kada se koristi vezano za doktrinu o Trojstvu. Sledeći odlomak iz članka na temu Trojstva opisuje ovu definiciju Boga.

"Doktrina o Trojstvu je jednostavo da postoji jedno večno biće

Bog - nedeljivo, trajno. To jedno biće Bog je zajedničko sa tri podjednake, zajedno večne osobe, Ocem, Sinom, i Duhom. Ovde je neophodno napraviti razliku između izraza 'biće' i 'osoba'.

Očigledno bi bilo protivrečno, da kažemo kako postoje tri bića u jednom biću, ili tri osobe u jednoj osobi. Dakle u čemu je razlika? Svaki dan jasno prepoznajemo razliku između bića i osobe. Prepoznajemo da nešto jeste, a ipak takođe prepoznajemo pojedinačnosti unutar klasifikacije. Na primer, govorimo o 'biću' čoveka - ljudskom biću. Kamen ima 'biće', biće kamena, kao i mačka, pas, itd. Ipak, takođe znamo da postoje i lične osobine. To jest mi isto tako prepoznajemo 'šta' i 'ko' kada govorimo o osobi.

Biblija nas uči da postoje tri klasifikacije ličnih bića - Bog, čovek i anđeli. Šta je ličnost? Sposobnost imanja emocije, volje, izražavanja. Kamenje ne može da govori. Mačke ne mogu da razmišljaju o sebi kao o drugačijima od drugih i da, recimo, rade za opštu dobrobit 'mačije vrste'. Zato kažemo da postoji jedno večno, trajno biće Bog, potpuno u celini jednako sa tri osobe, Ocem, Sinom i Duhom. Jedno šta, tri ko." (Uzeto iz: Kratka Definicija Trojstva - od Džejmsa E. Vajta)

Međutim ovo ponovo uništava Biblijski koncept Boga kao osećajne osobe pune ljubavi. Ličnost sa kojom možemo razgovarati i družiti se, umesto bezličnog postojanja u kojem borave tri osobe. Zapazite da se u ovom odlomku Bog spominje kao „Šta“, dok se Otac, Sin i Sveti Duh spominju kao „Ko“.

Zapravo, koncept Trojstva nije daleko od panteističkih ideja Nju Ejdž pokreta i istočnjačkog misticizma koji gledaju Boga kao univerzalno postojanje koje obuhvata i uključuje sve u univerzumu, umesto kao ličnu osobu sa Svojom sopstvenom jedinstvenom ličnošću.

U Bibliji, Bog je Osoba! On je jasna osoba. On nije komitet, esencija, materija ili priroda u kojoj borave troje. Ovo je definicija

koju je izmislio čovek i ne poklapa se sa Biblijom.

Zamislite koliko bi bili smešni sledeći stihovi ako bi smo mislili na Boga kao na tri Osobe:

„Jer Bog(ovi) je toliko voleo svet da je (su) dao svog (njihovog) jedinorođenog Sina, da niko ko veruje u njega ne bude uništen, nego da ima večni život.“ (Jovan 3:16)

„Za nas postoji jedan (tri) Bog (Boga) Otac od koga je sve, i mi u Njemu (Njima), i jedan Gospod, Isus Hrist, kroz koga je sve, i mi kroz Njega.“ (1. Korinćanima 8:6)

„Jedan (tri) Bog (Boga) i Otac (Oca) svih, koji je nad svima i u svima vama.“ (Efescima 4:6)

”Zatim će, na kraju, kad uništi svaku upravu i svaku vlast i silu, predati carstvo svom Bogu (Bogovima) i Ocu.” (1. Korinćanima 15:24)

Ako je Bog troje zašto onda Novi savez govori iznova i iznova da je On jedan, koji je Otac (jedini)? U pokušaju da objasni ovo, čuo sam jednu osobu kako kaže da je Bog namerno stavio u Bibliju varljive izjave kako bi doveo u zabludu one koji su unapred određeni da budu izgubljeni (ta osoba je verovala u predestinaciju). Zanimljivo je da će ljudi koji veruju u Trojstvo/doktrinu o Tri Boga reći da je doktrina ”nagoveštena” u stihovima kao što su Matej 28:19 i 2. Korinćanima 13:14.

Šta ova reč ”nagoveštena” znači? Nešto što je samo nagovešteno ili zaključeno ne može odbaciti jasno ”ovako govori Gospod”. Jasna izjava pobija nagoveštenu doktrinu svaki put, a mi iznova i iznova pronalazimo jasne izjave u Bibliji koje objavljuju da je jedini Bog Otac.

RAZNE DEFINICIJE

Istina je da postoje neki hrišćani koji su odbacili tradicionalnu

doktrinu Trojstva i shvatili su da je to lažna doktrina. Nažalost, samo je nekolicina krenula jednostavnim pravcem prostog prihvatanja svega što Biblija ima da kaže na ovu temu. Umesto toga, „oni idu za mnogim zamislima svojim.“ (Propovednik 7:29)

(a) Neki su zaključili da Isus i Otac moraju biti **ista Osoba** koja funkcioniše u različitim ulogama u različitim vremenima. Ove osobe se obično nazivaju „jednojstvo“ ili „samo Isus“ ljudi.

(b) Drugi su zaključili da je reč „Bog“ kolektivna imenica, koja se zapravo odnosi na **tri Boga** koja rade zajedno u jedinstvu. Ovo verovanje u tri zajedno jednaka, zajedno večna i zajedno sve prisutna Bića koja **nisu povezana jedno sa drugim** jasno uči Triteizam, doktrinu o tri Boga, iako se tvrdi da su tri jedno u smislu da su ujedinjeni u karakteru, ciljevima i namerama.

(c) Neki su, poput Jehovinih svedoka zaključili da je Isus stvoreno biće koje je uzdignuto iznad svih ostalih stvorenih bića, čineći tako od Njega neku vrstu boga, ali nije božansko biće u istom smislu kao Otac.

Nažalost, nijedna od ovih teorija nije pokušala da uskladi **SVE** Biblijske dokaze. Zaista, sve su one poslužile da zamagle istinu toliko gustom maglom da je jedino objašnjenje koje mogu dati povodom suprotnosti ovih teorija, to da je pitanje Boga **misterija**. Ta određena teorija (zavisno od toga koju grupu sretnete) mora biti prihvaćena a njene suprotnosti i nedoslednosti pripisane domenu „misterije“. Međutim, Biblijska istina je toliko divna i jednostavna da će je svako dete koje čita Bibliju bez zatrovanog ljudskog uticaja lako otkriti.

Jedan od glavnih razloga za svu ovu zbrku je činjenica da nismo koristili Biblijske definicije kada koristimo reči. Da li iko može pokazati JEDNO mesto u Bibliji gde reč „Bog“ znači više od jedne osobe? Ako Biblija to ne radi kako se mi usuđujemo da budemo slobodni da to radimo?

Neki će predložiti da reč „elohim“ ima to značenje, ali dokaz protiv toga da ova reč znači više od jedan kada se koristi upućujući na pravog Boga je suviše jak da bi bilo ko olako koristio ovu reč kao dokaz za tri u jedan Boga

Elohim:

Reč „elohim“ je hebrejska reč koja je upotrebljena stotinu puta u Starom savezu da bi uputila na pravog Boga. Branioci Trojstva su često naglašavali da upotreba ove reči dokazuje da je Bog Trojstvo, jer bukvalno znači „bogovi“. Jedan od pristalica doktrine o Trojstvu insistira da 1. Mojsijeva 1:1 treba da glasi, „U početku stvoriše BOGOVI nebesa i zemlju.“ Razlog za ovaj predlog je činjenica da je reč „Bog“ prevedena od reči „elohim“ za koju on insistira da se treba prevesti kao „bogovi“.

Međutim, mišljenje mnogih Biblijskih istraživača je da reč ne mora obavezno značiti više od jedan, već da se često koristi da označi Božije veličanstvo i dostojanstvo umesto da ukazuje da se Bog sastoji od više od jednog Bića. Malo zdravog razuma će lako pokazati da je zaključak ovih istraživača očigledno tačan. Hajde da ispitamo nekoliko činjenica:

1. Jevreji nikada nisu verovali u Boga koji je bio sačinjen od nekoliko osoba, niti su verovali u više od jednog Boga. Nisu to činili u Biblijska vremena, niti to čine danas. **Nikada** nisu pronašli misao o množini u reči „elohim“ kada se koristila u vezi sa pravim Bogom. Da li današnji istraživači koji insistiraju da reč „elohim“ treba da se prevodi kao „bogovi“ razumeju jevrejski jezik bolje od samih Jevreja?

2. Čitamo u 2. Mojsijevoj 7:1, „GOSPOD reče Mojsiju: 'Evo, postavljam te da budeš bog (elohim) faraonu, a tvoj brat Aron biće ti prorok.'“ Šta treba da razumemo upotrebom reči „elohim“ ovde? Zar treba da verujemo da je Jehova postavio

Mojsija da bude nekoliko bogova! Možda da bude trostruko božanstvo! Takođe pročitajte Sudije 16:23-24; i naćićete gde se čak posebna paganska božanstva (Dagon i Bal) nazivaju „elohim“. 1. Carevima 18:27 je posebno zanimljiva. Tu piše, „U podne Ilija poče da im se ruga: 'Vićite iz svega glasa, jer je on bog (elohim). Mora da se nešto zamislio, ili je u poslu, ili na putu. Ili možda spava pa ga treba probuditi!'“ Ovde je Ilija mislio na Bala, jednog lažnog boga i oslovljavao ga je sa „elohim.“

Ispod ćete naći neke citate uzete iz visoko poštovanih publikacija koje podržavaju iznad iznete ćinjenice vezano za reć „elohim“.

„Maštovita ideja da se Elohim odnosi na Trojstvo tri osobe u božanstvu teško da sada pronalazi pristalice meću istraživaćima. To je ili ono što gramatićari nazivaju množinom velićanstva, ili oznaćava puninu božanske snage, zbir moći pokazanih od Boga.“ (Vilijam Smit, Rećnik Biblije, uređivać Pelube, MekDonald izdavaćka kuća, 1948, str. 220)

„Elohim radije mora biti objašnjjen kao intenzivna množina koja oznaćava dostojanstvo i velićanstvo“ (Amerićki Dnevnik Semitskog Jezika i Literature, 1905, Knjiga XXI, str. 208)

„To je tumaćenje štetnosti, ako pobožna klasa pronalazi doktrinu o Trojstvu u obliku množine Elohim (Bog). “ („Bog“, Enciklopedija Religije i Etike)

„Rani dogmatićari su bili mišljenja da tako vaćna doktrina kao što je ta o Trojstvu nije mogla biti nepoznata ljudima u Starom savezu... Nijedan moderan teolog... ne moće viće odrćavati takvo vićenje. Samo neprecizno tumaćenje koje previđa najdirektnije osnove interpretacije moće videti naznake ka Trojstvu u obliku množine boćanskog imena Elohim, u upotrebi množine u Postanju 1:26 ili u takvim liturgijskim frazama kao da su tri ćlana Aronovog blagoslova u Brojevima 6:24-26 ili trisvetu pesmu u Isaiji 6:3“ (Šaf-

Hercog Enciklopedija Religijskog Znanja, Knjiga 12, str. 8)

”Oblik množine Božjeg imena elohim u jevrejskim Pismima se često navodi kao dokaz osoba u božanstvu... Takva upotreba Pisma će teško unaprediti interesovanje za istinu, ili biti korisna za doktrinu... Množina elohim može takođe određivati mnoštvo božanskih mogućnosti u božanstvu kao tri lične odlike, ili može biti objašnjeno kao množina veličanstva i ekscelencije. Takvi oblici izražavanja su podložni mnogim objašnjenjima da bi se mogli koristiti kao valjan dokaz tekstova o Trojstvu.” (Milton-Tery, Biblijska Hermeneutika, str. 587)

Kada je Isus citirao 5. Mojsijevu 6:4 u Njegovom odgovoru književniku (Marko 12:29), nije rekao, ”Gospod Bogovi naš...” On nije razumeo da ”elohim” znači Bogovi, već je citirao reč kao **Bog**. Književnik se složio sa ovim kada je odgovorio:

”... Učitelju, dobro je i istinito što si rekao: ‘On je jedan i nema drugog osim **njega**.’” (Marko 12:32)

On je takođe razumeo da hebrejska reč elohim znači Jedna Osoba, kojoj se obraća kao ”On”. Hristovo tumačenje je od veće vrednosti nego tumačenje Džejmsa Stronga ili hiljade takvih istraživača.

DOKAZ NOVOG SAVEZA

Da li su apostoli verovali u trojstvo? Osim knjiga Luke i Dela apostolskih ceo Novi savez je pisan od ljudi koji su bili lično učeni od Gospoda Isusa. Čak i apostol Pavle, iako nikad nije upoznao Isusa dok je On bio na zemlji, svedoči da je lično poučen od Hrista (Galatima 1:11-12).

Da li je Isus otkrio Trinitarnog Boga ovim apostolima? Da li ih je učio doktrini koja je bila toliko radikalno drugačija od koncepta Boga iz Starog saveza? Ako jeste zašto je nisu objavili sa takvom

silom i jasnoćom kao što su objavili da je Isus Božiji **Sin**? Zašto ova doktrina "nije izričito učena u Novom savezu (Enkarta Britanika)" već je pre "izvedena" iz određenih citata? Da li je ovo način na koji Bog otkriva važne istine? Samo dajući nagoveštaje i ostavljajući nas da sami formiramo svoje zaključke? Zašto izjave Novog saveza uporno izjavljaju da je samo **JEDAN BOG** i da je taj jedan Bog Otac (1 Korinćanima 8:4-6; Jovan 17:3; Efescima 4:6)? Zar nisu ovi apostoli znali istinu o Bogu? Kako možemo zaključiti da njihovi zapisi nagoveštavaju da je Bog Trojstvo kada su oni sami proglasili da je On jedan? Da li imamo kontradiktornu situaciju gde od Hrista postavljeni opunomoćnici Njegove istine nagoveštavaju da je Bog Trojstvo, ali izjavljaju da je On jedna Osoba? Zašto bi oni radili tako nešto? Da li su predlagali nešto u šta nisu bili sigurni i to su ostavili kasnijim generacijama "teologa" da ispravno reše problem?

Dokaz iz Novog saveza je ključan iz nekoliko razloga:

1. Novi savez je odraz života i učenja Samog Isusa, jedinog Bića koje je ikada došlo sa neba da nas pouči o nebeskim stvarima.

2. Novi savez se nastavlja na i objašnjava učenja iz Starog saveza.

3. U piscima Novog saveza je boravio Sam Bog u obliku Njegovog Svetog Duha. Njihova učenja su bila najčistija ikada data čoveku osim učenja Samog Hrista.

Zašto pisci u Novom savezu na nekoliko mesta ukazuju na Oca kao na **JEDINO** Boga? (1. Korinćanima 8:6, Efescima 4:6; itd.). Zašto se Isus obraćao Svom Ocu kao **JEDINOM** pravom Bogu? (Jovan 17:3)

Da li ćemo prihvatiti Biblijsku definiciju Boga?

"postoji jedan Bog Otac od koga je sve..." (1. Korinćanima 8:6)

"jedan Bog i Otac svih, koji je nad svima i u svima vama." (Efescima 4:6)

"A ovo je život večni: da poznaju tebe (Njegovog Oca) jedinog

istinitog Boga..." (Jovan 17:3)

"...Uzlazim k svom Ocu i vašem Ocu, svom Bogu i vašem Bogu."
(Jovan 20:17)

NEPOKOLEBANA

Istina nikad ne umire. Razdoblja dolaze i odlaze,
Planine se istroše, mora povuku;
Uništenje sravnjuje moćne gradove zemaljske.
Imperije, države i dinastije ističu,
Ali uhvaćena i predata dalje od mudrih,
Istina nikad ne umire.

Iako neprihvaćena i ismejavana tokom godina;
Iako je učinjena predmetom podsmeha i šale;
Iako je veoma podvrgnuta ruganju i zadirkivanju
Odbačena od onih što poseduju kratkotrajnu moć;
Napadnuta drskim lažima,
Istina nikad ne umire.

Istina ne odgovara, ne vređa se;
Ali sa moćnom tišinom čeka svoje vreme,
Kao neka velika litica koja prkosi elementima
I podiže se kroz sve oluje uzdignute glave,
Tako da istina, nepokolebana, prkosi svojim
slabašnim neprijateljima,
i NIKAD ne umire!

2. DA LI JE BOG IMAO SINA DA BI GA DAO?

Danas mnogi hrišćani tvrde da Isus nije bio Božiji Sin dok nije začet od Svetog Duha u Marijinoj utrobi, ili dok nije vaskrsnuo nakon Svog razapinjanja (Rimljanima 1:4). Drugi kažu da On nije zapravo Božji Sin u smislu da potiče od Boga, već je On Božji "Sin" u smislu da je deo bića koje se zove Bog.

Da li ove tvrdnje mogu da izdrže test pažljivog istraživanja? Da li su ovi zaključci razumni u svetlu svih činjenica? Isus, kao i ceo Novi savez otkriva da se Božja ljubav savršena pokazala kada je On dao Svog "jedinorođenog Sina" za ljude.

"Jer Bog je toliko voleo svet da je dao svog jedinorođenog Sina, da niko ko veruje u njega ne bude uništen, nego da ima večni život." (Jovan 3:16)

"Ljubav je u ovome: nismo mi voleli Boga, nego je on voleo nas i poslao svog Sina kao žrtvu pomirenja za naše grehe." (1. Jovanova 4:10)

Hajde da zastanemo da razmislimo o ovome. Bog želi da ljudi cene koliko ih On mnogo voli. Njegova cela namera od početka stvaranja sveta je bila da otkrije stepen Svoje ljubavi prema čovečanstvu. Kada je konačno otkrio puninu Svoje ljubavi u svom njenom sjaju da ceo univerzum vidi, bilo je to u činu slanja nekoga na zemlju da umre za ljude. U ovom delu slanja te osobe, Bog je otkrio Svoju ljubav na način na koji nikada ranije nije bio viđen i nikada se neće ponovo nešto izjednačiti sa tim u celoj večnosti.

VAŽNO PITANJE

Postoje dva važna pitanja koja trebamo da se zapitamo, prvo

je, ko je bila ta osoba koju je Bog poslao? Ovo pitanje je ključno zato što ako je slanje te osobe glavni faktor u otkrivanju Božije ljubavi, onda mora biti jasno da je glavno pitanje, "Kakav je odnos između te osobe i Boga?"

Dozvolite mi da vam objasnim moju poentu. Da je u Jovanu 3:16 napisano, "Jer Bog je toliko voleo svet da je dao svog anđela..." ili, " Jer Bog je toliko voleo svet da je dao svog prijatelja..." Da li bi ovo delo ostavili na nas snažan utisak sa činjenicom da je Božja ljubav prema nama veoma velika? Ljudi bi razumeli da je Bog tvrdio kako je dao anđela. Shvatili bi smo da je Bog tvrdio kako je dao Svog prijatelja. Međutim da li bi ovo zaista otkrilo Božiju ljubav prema čoveku? Jasna činjenica je, da je Božje istrajno svedočanstvo to da je dao Svog SINA. U samim rečima tog Sina, "svog jedinorođenog Sina". Koliko je velika Božja ljubav prema nama? Odgovor na to pitanje se vrti oko spora ko je Isus zaista bio. Samo tako što možemo raspoznati pravi Hristov identitet možemo ceniti bezgraničnost žrtve koju je Bog učinio za čoveka, i veličinu Njegove ljubavi prema nama.

Zašto Biblija naziva Isusa "Božjim Sinom". Da li je ovaj izraz smišljen od pisaca jevanđelja, da li je to figurativni izraz, da li je titula kao izraz "prorok (kao što su neki predložili)?" Jasna činjenica u ovoj stvari je da je Sam Bog u prisustvu mnoštva ljudi izjavio, "Ovo je moj ljubljani Sin. (Matej 3:17)."

Uz to, Sam Isus je iznova i iznova izjavio da je On Božiji SIN, i više od toga, "jedinorođeni Božiji Sin." (Jovan 3:16) Niko se ne usuđuje da ospori svedočanstvo ova dva Bića, ili da to pripíše tradiciji ili običaju ili nesporazumu. Sigurno, Bog je znao Isusov identitet i Isus je Sam znao Svoj Sopstveni identitet. Hajde onda da zapamtimo činjenicu da gledajući kako da prenesu ljudskim umovima odnos između Boga i Isusa, obojica Isus i Bog su koristili reč "Sin" i "Otac".

Stoga je svako ljudsko biće krivo zbog najveće uobraženosti ako zaključi da je Isus bilo ko osim Božjeg **Sina**.

DA LI JE ISUS ZNAO SVOJ SOPSTVENI IDENTITET?

”Jer Bog je toliko voleo svet da je dao svog jedinorođenog Sina, da niko ko veruje u njega ne bude uništen, nego da ima večni život.” (Jovan 3:16)

Izjava izražena u ovih nekoliko redova je toliko apsolutna, uzbuđujuća i uzdižuća da će poslužiti kao osnova za istraživanje i proučavanje našeg celog sveta za stotinu miliona godina. Jednostavno naglašeno, lako za čitanje, ali obimno i razumljivo u svom delokrugu, obuhvata najdragocenije istine ikada otkrivene univerzumu!

- Božja ljubav prema nemilim grešnicima.
- Nedokučiva dubine te ljubavi.
- Beskonačna vrednost dara koji je dao.
- Jednostavnost i potpunost pruženog spasenja.

Čini se neverovatnim da toliko jednostavna i jasno izneta istina i istovremeno toliko ključna za čovekov oporavak od posledica i kazne greha treba da bude toliko očajno i srčano napadnuta od ljudi koji tvrde da veruju u Pisma. Neverovatno je videti do kojih krajnosti će ljudi ići i kakve će sve mehanizme pokrenuti u njihovim pokušajima da unište ove istine toliko nepogrešivo iznete u ovom dragocenom stihu.

Jedan čovek samouvereno izjavljuje: „Pa, vidite grčka reč od koje dobijamo reč „jedinorođeni“ je „monogenes“ i zapravo ne znači „jedinorođeni“ znači „jedinstveni.”

Drugi „teolog“ samouvereno tvrdi, „Isus nije bio Božji Sin pre

nego što je došao na ovu zemlju. Vidite, On nije bio jedinorođen dok se nije rodio u Betlehemu.“

Čak jedan od tih učenih ljudi se ismeva neznanju nas koji verujemo da je Isus zapravo bukvalni Božiji Sin koji je izašao iz Oca u danima pre početka vremena. „Ono što treba da razumete,“ on kaže, „je stil Biblijskih pisaca. Izraz 'Božiji Sin' je hebrejski izraz koji se pripisuje Isusovim učenicima jer je u njihovim očima, On bio neko poseban.“

I tako oni gomilaju teoriju na teoriju, sve sa ciljem da unište jednostavnu istinu da je Isus bio, i jeste, Božji Sin, jedinorođen od Oca od večnih dana. Nije iznenađujuće da će neprijatelj istine pokušati sa svom svojom snagom da uništi ili poremeti ovu istinu. Kada bi bilo po njegovom, ljudi nikada ne bi razumeli Očevu ljubav prema čovečanstvu, jer je ovo istina koja će nas osloboditi od ropstva greha. Ovo je istina koja je centralna tema učenja celog univerzuma.

Titula „jedinorođeni Sin“, nije nametnuta Isusu ili odabrana od strane učenika. Ako prihvatimo Pisma kao da su činjenična i tačna, onda je Isus lično nazvao Sebe Božjim, jedinorođenim Sinom (Jovan 3:16).“ Možemo reći da su učenici, u početku, pobrkali ideje o tome ko je Isus bio. Možda su neki mislili da je On bio veliki prorok. Drugi, možda, da je On bio Ilija koji se vratio. Većina, je verovatno verovala da je On Mesija (ali ne nužno božansko biće). Ali šta sa Isusom? **Da li je On znao Svoj identitet?** Kada je govorio o Sebi kao o Božjem „jedinorođenom Sinu“, šta je pokušavao da učini? Zašto je koristio te reči? Da li je pokušavao da zbuni Nikodima, ili da ga prosvetli? Kakva je bila poruka koju je pokušao da prenese Nikodimu? Zar ne možemo videti da je pokušavao navesti Nikodima da ceni veličinu Božje ljubavi? U suštini, On je govorio, „Nikodime, da li znaš koliko Bog voli ljude? On ih voli toliko da je voljan da preda Svog **JEDINOROĐENOG SINA!**“

Da li vidite koliko je ključno da razumemo značenje tog izraza, „jedinorođeni Sin?“ Jedino ako to razumemo možemo početi da shvatamo koliko nas Bog voli.

„Po ovome se pokazala Božja ljubav prema nama: Bog je poslao svog jedinorođenog Sina u svet da živimo kroz njega.“ (1. Jovanova 4:9)

MONOGENES

Izraz jedinorođeni je prevod grčke reči „MONOGENES“. Ova grčka reč **MONOGENES** znači: „**jedinorođen, pr. sam-jedino (rođeno dete).**“ Ova reč dolazi od dve grčke reči **Monos** i **Genos**.

Monos znači: **sam, ili jedini; sam, jedini.**

Genos znači: **vrsta, potomak, loza, naraštaj.**

Šta ova reč zapravo znači? Bukvalan prevod reči očigledno znači **jedini potomak**. Ova reč je korišćena ukupno devet (9) puta u Bibliji. Pet puta, se odnosi na Isusa i prevodi se kao „jedinorođen“. Ispod, vidimo kako je korišćena u ostale četiri rečenice:

Luka 7:12 - „Kad se približio gradskim vratima, iznosili su mrtvacu, **jedinca** (monogenes) u majke, koja je bila udovica.“

Luka 8:42 - „Jer je imao kćer **jedinicu** (monogenes) od oko dvanaest godina koja je umirala.“

Luka 9:38 - „Jedan čovek iz naroda je povikao: 'Učitelju, molim te, pogledaj mog sina, jer **mi je jedinac** (monogenes)!“

Doći ćemo za trenutak do sledeće reference. Međutim prvo od svega se moramo zapitati u ime razuma i zdrave pameti, kakvo je značenje reči, monogenes u citatima korišćenim iznad? Šta treba da očekujemo od upotrebe reči? Očigledno, u svakom primeru nam je rečeno da je ovo JEDINOROĐENO dete od tog određenog

roditelja. Postoji zaista veoma malo prostora za nerazumevanje šta reč znači u Pismima. Znači, Jedinorođeni od. Da li znači da je u ovim slučajevima u pitanju **jedinstveno** dete?

Međutim postoji još jedno mesto na kojem je reč korišćena i to se odnosi na Avramovog sina Isaka.

Jevrejima 11:17 „Verom je Avram, kad je bio na kušnji, gotovo prineo Isaka. On, koji je dobio obećanja kojima se obradovao, bio je spreman da prinese svog **jedinorođenog sina** (monogenes).”

Pozabavićemo se ovom rečenicom posebno, jer u ovom slučaju, Isak zapravo nije bio jedinač Avramu. Avram je imao još jednog sina, Ismaila, koji se rodio pre Isaka. Zašto je onda, Isak, nazvan Avramov jedinoorođeni sin? Nije teško videti zašto. Ismailo nije bio sin od Sare, Avramove zakonite žene. Pisma čine jasnim da je Božiji plan bio za Avramovog sina da bude potomak i Avrama i Sare, zato Bog nije prihvatio Ismaila kao Avramovog sina. Njegova reč za Avrama je bila, "Oteraj sluškinju i **njenog** sina (Galatima 4:30)." Kada je Bog rekao Avramu da prinese Isaka kao žrtvu na planini Morija, naglasio je pažljivo odabranim rečima, "Uzmi svog sina **JEDINCA** Isaka, koga toliko voliš..." (1. Mojsijeva 22:2)

Uprkos tome, neki su se pobedonosno zaleтели sa ovim stihom u Jevrejima 11:17 i pokušali da ga koriste kao ključ za tumačenje da monogenes znači nešto drugo osim jedinoorođeni. Oni naglašavaju da u Isakovom slučaju jednostavno znači da on ima posebno jedinstveno mesto u Avramovoj naklonjenosti, i stoga, to je ono što znači kada se odnosi na odnos između Boga i Isusa. Međutim, moramo se zapitati u ime razuma, zar nije Isak bukvalno Avramov sin po rođenju?

Čak i da ja tačno da je ovo način na koji se koristi reč u jedinstvenom slučaju odnosa između Isaka i Avrama, i pored toga je jasno da u većini slučajeva to nije njeno značenje. Tražeći da odlučimo o značenju bilo koje reči, moramo gledati na koji način

je reč korišćena u većini slučajeva i na taj način doći do razumnog zaključka o značenju reči imajući na umu kontekst u kojem je korišćena. Kada primenimo ta pravila na monogenes, njeno značenje je jasno. To je samo odlučan trud da se uništi istina o bukvalnom Sinaštvu Isusa Hrista, koji čini da istražitelji, suprotno svim pravilima pravilnog školovanja, definišu reč monogenes kao jedinstveno.

Neki su predložili da bi Bogu bila potrebna žena da rodi bukvalnog sina. Međutim ovaj predlog je detinjast i bez poštovanja. Čak nas fizičko stvaranje uči da postoje organizmi kao što je ameba koja se razmnožava bez potrebe za seksualnim partnerom. Kako se onda usuđujemo da dovodimo u pitanje Božju moć da se razmnožava bez žene? Treba samo da prihvatimo Božju reč, ne da ispitujemo kako i zbog čega. Bog je bio prvi Otac u univerzumu. Kada je čoveku dao sposobnost da se razmnožava, dao mu je dragocen dar, koji nije dao anđelima. Bio je to još jedan način na koji je čovek bio sličniji Bogu.

Da li je Bog samo koristio ljudsku terminologiju kada je govorio za Isusa kao za Svog "ljubljenog Sina", kako bi smo mogli razumeti šta On oseća prema Isusu? Da li je ovo bio pokušaj sa Božje strane, da nas skrene sa pravog puta, ili da nas prosvetli? Da li Bog želi da verujemo da je nešto tako, čak iako nije? Ako je Bog hteo da mislimo o Isusu kao o Njegovom Sinu, zašto bi smo mislili o Njemu kao da je On sam Bog? Da li smo mi mudriji od Boga? Kada Bog kaže, "ovo je moj ljubljeni Sin", kako možemo biti toliko uobraženi da kažemo, "On nije zapravo Božji Sin. On je Sam Bog!!"

Hajde da budemo sigurni u ovo: Bog nam je dao informaciju koja nam je **potrebna** i šta nam On kaže je ono što On očekuje da **verujemo** i da **prihvatimo**. Takođe, jedina sigurnost u Njegovoj reči leži u verovanju i prihvatanju te reči.

DRUGO VAŽNO PITANJE

Drugo važno pitanje koje moramo postaviti je, kada je Isus postao Božji Sin? Ovo pitanje je ključno jer je Božja ljubav prema nama otkrivena u davanju Njegovog Sina. Ipak, Bog nije mogao voleti Hrista kao Sina **dok** On nije postao Njegov Sin. Da li ovo zvuči logično? Božja ljubav prema Njegovom Sinu se mora meriti od vremena kada je imao Sina. Ako je Isus postojao pre nego što je postao Božji Sin, onda Ga je Bog mogao voleti kao brata, kao prijatelja, čak se može reći da je voleo Samog Sebe, ako je kao što neki kažu, Isus bio Bog lično. Međutim, nije Ga mogao voleti kao Svog **Sina** dok nije postao Njegov Sin.

Kada je Isus postao Božji Sin? Jaki napori su uloženi da se dokaže da Bog nikada nije imao Sina pre nego što je Isus došao na zemlju. Takvi napori su došli sa svih krajeva, ali su svi oni propali u svetlu jasne jednostavne Božje reči. Da li je postojalo vreme kada je Bog rekao, „Sine, možeš ići?“ 1. Jovanova 4:9 kaže da je Bog poslao Svog jedinorođenog Sina **u** svet. Kada se to desilo? Da li pre nego što je Isus došao u svet ili nakon što je došao u svet? Da li je Bog prvo poslao Isusa u svet i onda nakon Njegovog dolaska ovde rekao, „Sine, sada možeš ići u svet?“ Ova pitanja mogu izgledati smešno ali se moraju postaviti kako bi istina mogla postati jasna. Osnovna logika bi nam trebala reći da ako je Bog poslao Svog Sina u svet (Jovan 3:17, 1. Jovanova 4:9) onda je morao imati Sina da Ga pošalje (Marko 12:6). Nije poslao Samog Sebe da postane Njegov Sin, nije poslao Svog prijatelja da postane Njegov Sin, nije poslao deo Sebe da postane Njegov Sin. U trenutku kada je Isus poslat već je bio Božji Sin. Verovati da Isus nije bio Božji Sin dok nije začet u Marijinoj utrobi predstavlja smešnu zamisao da je Isus stigao pre nego što je bio poslat. Ili da je Bog poslao Svog Sina pre nego što je imao Sina.

SVEDOČANSTVO STAROG ZAVETA

Iako svedočanstvo Starog saveza nije tako jasno kao ono iz Novog, postoji nekoliko stihova u Starom savezu koji jasno otkrivaju istinu da je Bog imao Sina mnogo pre nego što je Isus uopšte i došao na zemlju.

„Ko je izašao na nebo, pa može sići? Ko je uhvatio vetar u šake svoje? Ko je svezao vode u ogrtač svoj? Ko je podigao sve krajeve zemaljske? Znaš li kako mu je ime i kako je ime sinu njegovom?” (Priče 30:4)

O koja dva bića ovaj stih govori? Jedan od njih je jasno Stvoritelj svih stvari, onaj koji je "svezao vode u ogrtač" i "podigao sve krajeve zemaljske." Međutim, još jedna osoba je spomenuta. Tu, pre nego što je Hrist rođen u Betlehemu, postavljeno je pitanje, "kako je ime sinu njegovom?" Ako Bog u to vreme nije imao Sina kakvo je značenje pitanja?

Takođe kad pogledamo Priče 8:22-31 teško nam je da pogrešno protumačimo značenje stihova. Stihovi kažu:

“Gospod me imao na početku svog puta, pre njegovih dela od starine. Postavljena sam još od davnina, od početka, od vremena pre nego što je zemlja nastala.

Rođena sam kad još nije bilo bezdana vodenih, kad nije bilo izvora obilnih voda. Rođena sam pre nego što su gore utvrđene, pre nego što su brda nastala, kad još nije načinio zemlju, ni polja, ni prva zrna plodne zemlje. Kad je uređivao nebesa, bila sam tu.

Kad je odredio krug nad licem bezdana vodenog, kad je u visinama učvršćivao oblake, kad je utvrđivao izvore bezdana vodenog, kad je moru odredio granice koje vode njegove ne smeju preći, kad je određivao temelje zemlji, tada sam bila uz njega kao vešt graditelj, i dan za danom bila sam mu naročita radost, i

veselila sam se pred njim sve vreme, veselila sam se plodnom tlu zemlje njegove i radost su mi bili sinovi ljudski.” (Priče 8:22-31)

O kome ovi stihovi govore? Prvih nekoliko stihova ovog poglavlja ukazuju da govori o "mudrosti". Međutim, kao što se često dešava sa proročkim ili poetičkim stihovima u Starom savezu, predmet se menja sa opšte primene na određenu primenu, na nekoga određenog. Jasno je da ovi stihovi moraju govoriti o osobi umesto o abstraktnoj osobini mudrosti jer naglašava "rođena sam" (stihovi 24,25). Ako bi smo zaključili da se ovo odnosi na **osobinu** mudrosti, onda bi smo isto morali zaključiti da je postojalo vreme, pre nego što je Bog rodio mudrost kada mudrost nije postojala i kada u jednom trenutku Bog nije bio mudar. Ova osoba spomenuta u stihovima 22-31 ima neke veoma određene pojedinosti koje se mogu odnositi samo na jedno Biće u univerzumu.

Hajde da pogledamo neke od tih pojedinosti:

1. Ova osoba je "**izneta**" (rođena, jedinorođena, stihovi 24,25). Izraz "izneta" se prevodi kao "**rođena**" u Novoj Internacionalnoj Verziji i takođe u Bibliji na osnovnom engleskom. U Novom Živom Prevodu i u Bibliji Novog Jerusalima kao "**rođena sam**". Skoro sve ostale verzije je prevode kao "izneta".

2. Osoba je "postavljena" pre nego što je sve stvoreno. Razdoblje koje se naziva "**davnina**" (stih 23)

3. Osoba je bila prisutna tokom svih kreativnih Božjih dela (stihovi 27-29)

4. Druženje te osobe i Boga je bilo stalno i donosilo je "**radost**" Bogu (stih 30)

Za koga Biblija kaže da je "jedinorođen" od Boga (Jovan 3:16) iz dana pre vremena (Mihej 5:2) Ko je bio prisutan i aktivan tokom stvaranja celog univerzuma (Efescima 3:9; 1. Mojsijeva 1:26)? I ko je doneo radost Božjem srcu (Matej 3:17)? Samo jedno Biće u

celom univerzumu odgovara opisu. Ovi stihovi se jasno odnose na Isusa Hrista, Božjeg Sina, koji je prema 1. Korinćanima 1:24 Božja mudrost.

Oni koji negiraju da je Isus zaista Božji Sin imaju dva problema sa ovim stihovima. Prvo, jasno vide da govore o početnom trenutku za Hrista. Vreme kada je "rođen". Bez obzira na činjenicu da je to vreme toliko daleko u večnosti da se naziva "od davnina" imaju problem jer smatraju da je Isus Sam po Sebi Bog i da kao takav nije imao početak. Drugo, oni smatraju da izraz "rođen" aludira na stvaranje i naravno, ako je Isus stvoren onda On ne bi bio božansko biće i ne bi bilo moguće za Njega da plati cenu za ljudsko iskupljenje.

ROĐEN ILI STVOREN?

Ipak Pisma su veća od mišljenja, strahova, pogrešnih shvatanja i ljudskih pristrasnosti. Prihvatanje šta Pisma govore kao što je jednostavno napisano donelo bi razumevanje i razrešilo bi poteškoće. Hajde da prvo ispitamo drugi prigovor. Da li predlažemo da je Isus STVOREN ako prihvatimo da je ROĐEN od Boga? Hajde da budemo razumni. Da li bilo gde u Bibliji "rođen" znači "stvoren" ili obrnuto? Ova stvar je veoma jednostavna. Stvaranje ima veze sa oblikovanjem, ili sa iznošenjem nečega u postojanje koristeći materijale koji nisu deo mene samog ili ne koristeći već postojeće materijale. Začetak ili proces rođenja je nešto sasvim drugačije. U rođenju, novo biće je bilo deo originala i sastavljeno je od iste materije i poseduje iste osobine kao original. Za novo biće se čak može reći da je postojalo pre nego što je rođeno u smislu da je njegov život već bio prisutan u životu njegovog roditelja (Jevrejima 7:9-10). Svuda u Bibliji svedočanstvo vezano za Hrista je to da je On rođen od Boga, ne stvoren od Boga.

Drugi prigovor ima veze sa pitanjem da li Hrist zaista može biti Bog ako je imao početak? Pa, pre svega Isus nikada ne bi mogao biti Bog (Lično). Postoji samo jedno Biće u Bibliji koje nosi titulu "Bog" u najvišem smislu, i to je Otac (Jovan 17:3; 1. Korinćanima 8:6; Otkrivenje 21:22). Međutim, važno pitanje je da li Isus može biti božansko biće, da li poseduje osobine Boga ako je imao početak?

Kada je dete rođeno, sa čijim osobinama se rađa? Osim činjenice da njegovo razvijanje nije završeno, da li je na bilo koji način uskraćeno nečega od svojih roditelja. Očigledno, ako je Isus ROĐEN, JEDINOROĐEN, IZNET od Boga, onda On mora posedovati SVE Božije osobine! Očigledno je da na bilo koji način nije slabiji od Boga već i poseduje u Svojoj prirodi sve osobine koje po prirodi pripadaju Bogu.

Kako činjenica da je On pre trilion godina rođen negira Njegovo božanstvo? To je kao da govorimo da zato što ljudski sin nije star kao njegov otac, on nije čovek kao njegov otac! Glavno pitanje je, da li je Isus ROĐEN ili STVOREN. Jehovini svedoci tvrde da je stvoren. Trinitarci kažu da nije ni rođen ni stvoren. Biblija međutim, uči da je On rođen od Boga još ranije u danima "od davnina". To je jedini zaključak koji se uklapa u sve činjenice Pisma.

PROSVETLJENI ILI ZBUNJENI?

Mnogi i različiti su načini na koje neprijatelj potpune istine gleda da uništi ovu istinu. Druga grupa hrišćana, revna za tradicijama prošlih vekova je razmatrala (i nametala ta razmatranja drugima) da je Isus, koji je **Bog Lično**, odlučio milijardama godina ranije da igra ulogu sina, dok je **Bog Lično** (još jedan) igrao ulogu Oca. Istovremeno **Bog Lično** (čak još jedan!) je igrao ulogu Svetog Duha. Ova odluka je donesena od Boga Lično

koji nije tri Boga, već jedan Bog koji glumi u tri uloge!!

NEPOPULARNA ISTINA

Zašto se đavo toliko žestoko protivi istini da je Isus pravi Božji Sin? Nije teško pronaći odgovor na ovo pitanje. Biblija izjavljuje da je Božja ljubav otkrivena u činjenici da je Bog dao Svog Sina da umre za čovečanstvo (Jovan 3:16; 1. Jovanova 4:9-10).

Kako možemo razumeti i ceniti čudo te ljubavi ako ne uspevamo da raspoznamo identitet Onoga koji je poslat? Ako ne uspemo da shvatimo vrednost dara koji je dat i koliko je koštalo Boga to davanje? Samo tako što razumemo Hristov identitet volećemo Boga onako kako bi trebali (1. Jovanova 4:19). Zato naša ljubav prema Bogu i naša pobeda nad grehom su povezani sa istinom da je Isus Božji Sin. "Ko pobeđuje svet, ako ne onaj koji veruje da je Isus Sin Božji?" (1. Jovanova 5:5) Nije ni čudo što đavo mrzi ovu istinu!

Ono što je teško razumeti je to zašto se **hrišćani** toliko odlučno protive najjednostavnijim izjavama Božje reči. Zašto se osobe koje tvrde da vole Boga i da žele Njegovu slavu toliko tvrdoglavo protive istini koja otkriva Božiju ljubav u većoj punini od bilo čega drugog u univerzumu? Ovo je zaista tajna skoro velika kao takozvano Trojstvo!

Stotine godina ranije tokom četvrtog veka posle Hrista, duh kompromisa, želja za svetskom popularnošću pomešana sa uticajem paganizma, su doneli doktrinu o trojstvu u hrišćansku veru. Od tog vremena to je postalo toliko duboko ukorenjeno u tradicije hrišćanstva da je postalo osnova doktrine većini hrišćanskih denominacija i smatra se jeresi da se govori protiv toga. Ali zašto se hrišćani i hrišćanke drže toliko uporno ove greške? Zašto, u svetlu jasnih izjava iz Pisma, nastavljaju da

prihvataju Trinitarijanskog boga? Odgovor je popularnost.

Nijedna crkva ne bi bila prihvaćena danas (to je tačno za zadnjih 1500 godina) osim ako ne propoveda verovanje u trojstvo. Negiranje trojstva će rezultirati da crkva odmah primi etiketu **KULTA**. Zbog toga se ova doktrina, koja je u potpunosti osnovana na tradicijama ljudi umesto na Božijoj reči, uzdigla do takve opšte nadmoćnosti da kad neko jednostavno izrazi Biblijsku istinu da je Isus Božji Sin, on je optužen za jeres.

JOVANOVO SVEDOČANSTVO

Od svih Isusovih učenika Jovan je taj koji se najviše od svih zadržao na temi Isusovog sinaštva. Zapravo, on je jedini od Biblijskih pisaca koji upućuje na Isusa kao na Božjeg „jedinorođenog Sina.“

Trinitarci navaljuju na ovu činjenicu i izjavljuju da je korišćenje ove fraze samo primedba Jovanovog stila pisanja. Da li je ovo tačno? Da li je samo Jovanov stil pisanja dao Isusu titulu, „Jedinorođeni Sin,“ ili je Jovan bio precizan, iskren, pošten hrišćanin koji je napisao jasne činjenice?

Jovan je poslednji od apostola umro živeći sve do negde između godina 95 do 100 posle Hrista. On je takođe bio poslednji od Biblijskih pisaca, sa njegovim knjigama poslednjim dodatim u Biblijski kanon. Veruje se da je Otkrivenje (napisano 95. posle Hrista) bilo prvo od njegovih zapisa (od onih koji su ubačeni u Bibliju) zatim je praćeno njegovim poslanicama i jevanđeljem koje nosi njegovo ime.

Jovanove poslanice, napisane nakon što su svi drugi apostoli bili mrtvi, otkrivaju da u vreme kada su ta pisma pisana, određeni smrtonosni uticaji su počeli da proturaju svoje glave u crkvi. Nekoliko nagoveštaja u Jovanovim poslanicama čine jasnim da su

neki počeli da uče opasne jeresi. (1. Jovanova 2:18)

U svojoj prvoj poslanici, Jovan izrazito izjavljuje, nekoliko puta, da je Isus Božji Sin. Tu Ga on opisuje kao, „jedinorođenog Sina“. Šta je razlog za naglašavanje? Da li je postojao razlog zašto je odabrao da opiše Isusa na tako određen način?

Poglavlje 2:22-23, čini jasnim da su postojali neki ljudi koji su se uzdigli u hrišćanskoj crkvi koji su počeli da uče da Isus nije zapravo Božji Sin u pravom smislu reči „Sin“ (prvi Trinitarci?). Jovan, poslednji od apostola, jedan od dvanaest posebno izabranih od Isusa da budu Njegovi posebni svedoci, onaj koji je „čuli, ... svojim očima videli, ... posmatrali, i ... što su naše ruke opipale: o Reči života“ (1. Jovanova 1:1), smatrao je neophodnim da porekne ovo opasno lažno učenje, u jasnom i nepogrešivom jeziku. Oni koji su učili ovu jeres su posedovali „duh antihrista“. Izrazito, je naglasio da, Isus ne samo da je jedini „Božji Sin,“ On je Božji „**JEDINOROĐENI** Sin (1. Jovanova 4:9).“ Ovo nije bila zamisao koju je Jovan izmislio, već je bila istina koju je on sam čuo sa usana Učitelja (Jovan 3:16).

On jasno daje do znanje da je ova istina centralni stub koji je osnova potpunog hrišćanskog iskustva. Bez ove istine ne možemo pobediti svet (1. Jovanova 5:5). Ispovedanje ove istine da je Isus Božji Sin je pokazatelj da boravimo u Bogu (1. Jovanova 4:15) i kroz razumevanje istine odnosa između Oca i Sina, možemo ceniti veličinu Božje ljubavi prema nama (1. Jovanova 4:9).

Zašto niko od drugih Biblijskih pisaca nije isto ovo naglasio? Odgovor je jednostavan. Obratite pažnju na Jovanove reči:

„Deco, poslednji je čas, i kao što ste čuli, dolazi Antihrist, ali već sada su se pojavili mnogi antihristi. Po tome znamo da je poslednji čas.“ (1. Jovanova 2:18)

Jasno je, poricanje da je Isus Božji Sin je učenje koje nije bilo unaokolo pre vremena Jovanovog pisanja. Nijedan hrišćanin nije

nikada dovedio u pitanje činjenicu da je Isus bio Božji Sin, jednorodjen od Oca, pretvoren u telo i poslat u svet. Međutim, sada kada je Jovan ostario, jedini živi apostol, đavo je fokusirao svoj napad na najvažniju tačku hrišćanske vere: doktrinu o Božjoj ljubavi, otkrivenu u daru Njegovog Sina.

Biblija nije iskrivljena ili izmenjena literarnim stilom, ili idiomskim izrazima njenih pisaca. Takozvani "istraživači" hoće da poverujemo da jasne, jednostavne Biblijske reči ne mogu biti shvaćene, poverovane i prihvaćene dok ne budu prvo protumačene od "učениh ljudi". Ova zabluda je uvek bila i uvek će biti odbacivana od onih koji veruju u suverenog Boga. On koji ima nameru da se Njegova reč čita, razume i sluša i koji je samim tim učinio jednostavnim da čak i dete, vođeno Njegovim Duhom, može razumeti.

3. HRISTOVO BOŽANSTVO

DA LI JE ISUS HRIST ZAISTA BOG?

Reč "Bog", kada se koristi u vezi sa pravim Bogom ima dve primene u **Pismima**.

1. Prvo, koristi se kao titula vezano za Vrhovno Biće u univerzumu, Onaj koji je iznad svih drugih po autoritetu, izvor **svih** stvari.

2. Drugo, koristi se u vezi sa odlikama i osobinama božanstva.

Kada se reč "Bog" koristi kao titula u vezi sa Vrhovnim Bićem u univerzumu, na koliko Bića, ili Osoba se odnosi? Ako su Pisma tačna, onda se može odnositi samo na **jedno** Biće. U tom smislu, Otac je "jedini istiniti Bog (Jovan 17:3)", postoji samo "jedan Bog Otac (1. Korinćanima 8:6)", ne postoji "nema drugog (Boga) osim njega (Marko 12:32)", postoji samo "jedan Bog i Otac svih (Efescima 4:6)". Ovi stihovi jasno objavljuju da je Vrhovni Vladar univerzuma, Onaj koji je iznad svih drugih, bez ijednog drugog, Bog Otac.

Međutim, reč "Bog" se koristi na nekoliko mesta u vezi sa činjenicom da Isus, kao Božji Sin poseduje sve osobine i odlike božanstva. Jedan upadljiv primer ovoga je Jovan 1:1 gde kaže,

"U početku beše Reč, i Reč beše kod Boga, i Bog beše Reč." (Jovan 1:1)

"Reč beše kod Boga." Na koliko Bića se misli ovde? Postoji dvoje od njih. Ko su oni? Jedno je reč, (ko je to?) a drugo je Bog (ko je to?). Da li su oboje isto biće, ili imamo dve različite osobe? Zapazite opet, jedno od njih je Bog. Drugo se naziva reč i On je **sa** Bogom. Međutim, odmah nakon toga kaže, "i Bog beše Reč". Kako ćemo onda ovo razumeti? Da li znači,

a. Da postoje dva Boga, ili

b. Da je On isti Bog sa kojim je (to jest da je On Sam sa Sobom)?

Prvi predlog negira Pismo, dok drugi vređa zdrav razum. Očigledno postoji treće značenje, ono koje je često ignorisano ili previđeno. Kada stih kaže da je reč Bog, ne predlaže da je Isus Bog Lično. Postoji samo jedna osoba koja ima identitet Boga u smislu da bude vrhovni autoritet u univerzumu, i to je Osoba sa kojom je Reč. Stih zapravo govori da Isus ima prirodu Boga, ili da je božanski po prirodi - ne da je Bog Sam po Sebi. Grčki prevod Jovana 1:1 kaže, "reč je bila **sa** Bogom i Bog beše Reč." Reč, Isus Hrist, nije Biće koje se zove Bog. Pre se govori da On poseduje osobine božanstva. Ovaj citat jasno uči istinu da postoji jedan Bog, ali dva božanska Bića.

Isus je onda zaista Bog **po prirodi!!** On poseduje svu puninu Božanstva (Kološanima 2:9) On poseduje svu moć na nebu i zemlji (Matej 28:18). Sposobnost da daje život, da stvara, da zna sve stvari, da vidi sve stvari, da radi sve stvari, je Njegova.

Apostol Pavle izjavljuje da je On u Svom ranijem postojanju bio u "Božjem obličju (Filipljanima 2:6)", da je On "obličje bića" Boga (Jevrejima 1:3), da je "On pre svega" (Kološanima 1:17) i da On nosi sve "reči sile svoje" (Jevrejima 1:3). Zato, niko ne može poreći božanstvo Isusa Hrista. Da bi uradio to, neko prvo mora poreći Pisma.

Ipak, dok prepoznamo istinu o punini božanstva Isusa Hrista, moramo takođe priznati, ako smo iskreni, da Biblija stalno govori o Bogu kao o jednoj posebnoj Osobi, i čini jasnim da je ta Osoba isključivo, Bog Otac. Sledeći stihovi pokazuju jasnije ovu istinu.

1. Korinćanima 11:3; Jovan 17:3; 1. Korinćanima 8:6; Efescima 4:6; Otkrivenje 21:22.

Ovi stihovi su samo primeri. Postoji na još desetine koji uče istu istinu. Kako onda da uskladimo ove dve istine koje naučava Pismo,

a koje čini se su u sprotности jedna sa drugom?

a) Da je Isus Bog po prirodi, potpuno božanstvo.

b) Da postoji samo jedan Bog, koji je Otac.

Biblijska istina je tako predivno jasna i jednostavna da svako dete koje čita Bibliju bez zatrovanog ljudskog uticaja spremno će je prepoznati. Iznova i iznova, Pisma objavljuju da je Isus Hrist "Božji Sin", "jedinorođeni Božji Sin". U ovoj jednostavnoj, a ipak apsolutnoj istini leži jasan odgovor na prividne suprotnosti.

PRAVI SIN, POKORAN BOGU

Isus Hrist je bio, jeste i uvek će biti jedinorođeni Sin jedinog pravog Boga, Oca. Zaista jedinorođen (zašto moram da naglašavam ovo kada Biblija to kaže tako jasno?), zaista Božji Sin. Rođen od Oca (ne stvoren), jedinorođen od Oca u dalekoj večnosti, On je izdvojena, posebna Osoba od Oca. On poseduje po nasledstvu sve osobine i odlike Svog Oca, zato je zaista božanski, zaista je Bog po Svojoj prirodi u najpotpunijem mogućem smislu. Ipak možemo jasno videti kako je Biblijsko insistiranje da je samo jedan Bog, Otac, takođe tačno, jer je Otac izvor svega - apsolutno najviši autoritet, čak iznad Isusa Hrista. Ovaj odnos između Oca i Sina gde je Isus vladar nad svim, ali je ipak pokoran Svom Ocu koji je Bog nad svim, je iznešen jasno u 1. Korinćanima 15:27-28:

„A kad kaže da je 'sve pokoreno', jasno je da je pokoreno sve osim onoga koji mu je sve pokorio. A kad mu sve bude pokoreno, tada će se i sam Sin pokoriti onome koji mu je sve pokorio, da Bog bude sve svima.”

Ovde vidimo da je Bog (Otac) stavio sve pod Hrista, ali da On Sam nije pokoran Hristu. Radije, iako Hrist vlada nad svim, On je i dalje pokoran Ocu. Ovo jasno Biblijsko učenje objašnjava jednostavno i precizno kako je Isus Hrist božansko Biće, Bog po

prirodi, a ipak, kako je i dalje tačno da je jedini pravi Bog Otac.

KO JE UMRO NA GOLGOTI

Svaka pogrešna zamisao gradi zid zabluda oko sebe. Tako mora da radi kako bi odgovorila suprotnosti koje su neizbežna posledica svake laži. Ipak uvek, kad god je taj zid, ili lanac laži ispitan otkrije se da je truo u temelju, pun zjapećih rupa koje se ne mogu zakrpati svim lažima sveta. Tako je i sa zabludom o tri u jednom, ili jednom u tri boga. Hajde da ispitamo neke od kamenja ovog propadajućeg zida.

Oni koji insistiraju da je Isus Hrist večni, svemogući Bog, Lično, susreću se sa ozbiljnim poteškoćama u objašnjenju Hristove smrti. Vidite, Biblija jasno uči da Bog ne može umreti. To je nemoguće (1. Timoteju 6:16). Ipak Pisma jasno objavljuju da je Isus Hrist umro za naše grehe (Jevrejima 2:9-14). Isus Sam izjavljuje, "Bio sam mrtav, i evo živim..." (Otkrivenje 1:18).

Oni koji veruju u tri u jednog boga pokušavaju da zaobiđu ovu poteškoću predlažući da je Isus Hrist sačinjen od dve posebne i različite ličnosti. Postoji ljudska strana i postoji božanska strana. Tvrde da je ljudska strana umrla, ali da božanska nije, zato što naravno, Bog ne može umreti. Ipak ovaj vanbiblijski predlog samo stvara još veću poteškoću. Ako je istina da je samo **ljudski** deo Hrista umro dok je božanski deo nastavio da živi, neometano u večnoj ravni, onda bi smo imali da podnesemo dve ozbiljne optužbe protiv Boga. Prva je da je Bog pružio samo ljudsku žrtvu za iskupljenje greha sveta. Da li ljudska žrtva može iskupiti čovečanstvo i zadovoljiti potrebe Božijeg prekršenog zakona? Druga optužba bi bila ta da Bog Lično nije učinio žrtvu na Golgoti. Po toj teoriji, ono što je On zapravo učinio, je da stvori ljudsko biće u Marijinoj utrobi, zatim je došao da deli telo sa tim ljudskim bićem

33 i po godine, ali kada je to biće ubijeno na Golgoti, On ga je napustio i ostavio ga da plati sam cenu. Ako je ovo tačno, kakvu je žrtvu onda Bog učinio? Ne bi bio Bog taj koji bi patio, već radije jadno ljudsko stvorenje, Marijin sin kojeg je Bog pustio da pati i umre.

Prema ovoj teoriji, Isus Hrist je bio biće iz tri dela. Prvo je postojalo ljudsko telo, drugo postojao je ljudski duh ili um, i treće, postojao je božanski duh. Koji deo od ovog bića je Bog dao? Morao je biti božanski duh. Ovaj duh, prema ovoj teoriji, je bio druga osoba božanstva i bio je deo Isusa koji se može odvojiti od ostatka Njega. **Ljudsko** telo i **ljudski** duh su stvoreni u Marijinoj utrobi. Njihovo postojanje je počelo godine, meseca i dana kada je Marija postala trudna. Stvaranje tog **ljudskog** dela nije zahtevalo Božiju žrtvu. Božija žrtva se sastojala od božanskog duha koji je On stavio u to telo. Biće koje je bilo sa Ocem od davnina. Ipak ako taj duh nije umro, i nije mogao umreti, već je napustio ljudski deo u trenutku smrti da nastavi svesno postojanje, da li bi smrt ovog bića pokazala Božju ljubav? Da li se onda slažemo da je Bog izlio svo nebo u jednom daru, da je Božji Sin patio i umro za naše grehe, ako je sve što je umrlo na Golgoti ljudsko biće koje je stvoreno za svrhu žrtve?

BOŽANSKO I LJUDSKO SPOJENO

Samo ćemo u istini naći kraj svim ovim suprotnostima. Istina je jednostavno i jasno opisana u Pismima. Božja reč jasno izjavljuje da je božanski, ranije postojeći Božji Sin **postao** ljudsko biće. On nije prosto posetio ljudsko telo, samo da bi napustio to telo kada se ono nađe u nevolji. Postao je ljudsko biće. To je ono što je bio. To je Njegov novi identitet.

”I Reč je postala telo i prebivala je među

nama..." (Jovan 1:14)

"Ali vidimo Isusa, koji je bio učinjen malo manjim od anđela..."
(Jevrejima 2:9)

Ipak moramo da razumemo nešto, pre nego što krenemo dalje. Bez obzira kakav je oblik uzeo ili koliko je postao slab, Isus Hrist nikada nije prestao da bude ono što On zaista jeste, to jest, jedinorođeni Božji Sin. Sve dok postoji uvek će posedovati **prirodu** sa kojom je rođen. Ne može prestati da bude ono što jeste, i pošto je Božji Sin, On poseduje božansku prirodu.

Kao primer onoga što mislim, možemo obući čoveka u kostim šimpanze, ali će on i dalje biti ljudsko biće. Ili, možemo odseći njegove ruke, noge i ukloniti mu jezik tako da ne može govoriti, ali će i dalje biti čovek. Ne može promeniti ono što on jeste, zato što je duh u njemu čovečiji duh. Njegov identitet ne zavisi od toga kako on izgleda ili koliko od svojih ljudskih sposobnosti zadržava, već od prirode duha u njemu. Na isti način, Isusovo božanstvo ne leži u Očevoj **slavi**, ili u Božjoj **sili** (Isus je Sam rekao da to pripada **Ocu** zauvek, Matej 6:13). Radije, Njegovo božanstvo postoji u činjenici Njegovog identiteta. On je Božji Sin. On poseduje um, karakteristike, Božju prirodu, bez obzira da li u ljudskom ili božanskom obliku. Zato je božanski, bilo da je na nebu ili na zemlji. Bez obzira da li poseduje svu silu, ili ju je ostavio po strani.

OBELEŽJE BOŽANSTVA

Božija osobina koja je najviše izražena u Pismima je Njegova ljubav; Njegov nesebični karakter ljubavi. Jovan je naglasio „Bog je ljubav“, (1. Jovanova 4:8). Ne da Bog **ima** ljubav, već **je** Bog ljubav. To je Njegov identitet, Njegova priroda, Njegov karakter. Isus je objavio, kada je naglasio, „Samo jedan Bog je dobar“ (Matej 19:17). Opet, kada je Mojsije preklinjao Boga da mu pokažu Svoju

slavu, Gospod je prošao ispred njega i umesto da pokaže Mojsiju Svoju neverovatnu **silu**, On je objavio Mojsiju Svoj neverovatan **karakter** ljubavi i milosti, pravde i istine (2. Mojsijeva 34:6-7).

Ovi slučajevi pokazuju istinu da pravi identifikujući znak pravog Boga nije koliko sile ima, već je pre u pitanju čistoća i svetost Njegovog karaktera. Mnogi veruju da je glavni znak božanstva **apsolutna sila**. Ovo, međutim nije tačno. Najveća osobina božanstva je čist sveti karakter savršene ljubavi. To je razlog zašto je Isus mogao reći Filipu na tako bezuslovan način, „Ko je video mene, video je i Oca” (Jovan 14:9). Jasno je da nije mislio na Očevu bukvalnu vidljivu slavu, jer nijedan čovek ne može videti to i ostati živ (2. Mojsijeva 33:20; 1. Timoteju 6:16).

Sotona poseduje veliku moć i voleo bi da ljudi misle da ga ta moć čini Bogom. Međutim, čak i kad bi mogao da diže mrtve i stvara život to ga ne bi činilo Bogom. Bog je dobar i Bog je ljubav. To sotona nikad neće biti. To je razlog zašto, dok se Bog trudi da se otkrije svetu kroz hrišćanske muškarce i žene, ne fokusira se toliko na davanje natrprirodnih darova i sposobnosti da impresionira svet sa Svojom silom. Te darove sotona može da oponaša i oponaša ih. Međutim, postoji jedna stvar koju đavo ne može da oponaša a to je Božja ljubav. Zato je Isus mogao reći na tako bezuslovan način, „Po tome će svi znati da ste moji učenici, ako budete voleli jedan drugoga” (Jovan 13:35).

Poenta je bila u tome da dok je Isus bio na zemlji, On nije u Sebi, posedovao Božju **silu**. Svu tu slavu i silu je ostavio po strani. Sva Njegova čuda su vršena od Oca, koji je boravio u Njemu Svetim Duhom (Jovan 14:10). Ova božanska sila je u nekom smislu pripadala Hristu, jer je rekao, „Sve što Otac ima moje je. Zato sam rekao da prima od onoga što je moje i da vam to objavljuje” (Jovan 16:15). Međutim, te stvari On nije nasledio.

RAZLIKA SA HRISTOM

Otkrivamo onda da je Isus sudeonik u božanskoj sili preko boravljenja Duha Njegovog Oca. Mi takođe možemo biti sudeonici božanske sile i božanske prirode boravkom istog tog Duha u nama. Međutim, da li je to jedini način na koji je Hrist bio božanski? Ako budemo sudeonici Svetog Duha da li ćemo postati božanski na isti način kao što je Hrist postao božanski? Apsolutno ne!

Hrist ima jednu osobinu koju mi nikada nećemo imati. Nešto što Ga čini drugačijim od svih stvorenja i što na sav glas proglašava Njegovo božanstvo čak i kada bi uzeo oblik i sposobnosti crva. Ta osobina je Njegov karakter bezgranične ljubavi i dobrote. To je Njegova božanska priroda, Njegov Duh besprekorne čistote. To je ono što On jeste, bez obzira da li poseduje sve Božje moći, ili samo ograničene sposobnosti čovečanstva. Nijedno drugo biće u univerzumu ne poseduje takav karakter osim Boga Oca. To je zašto je Isus bio, čak i kada je na zemlji, u **punini** božanstven iako je ostavio Svoju Božansku silu i slavu. To je zato što su Njegov karakter, Njegov Duh, Njegova priroda isto božanski, čisti, Njegov karakter je sveti karakter neuporedive ljubavi koja je postojala sa Ocem od davnina. Njegovo božanstvo nije u Njegovoj sili, već u Njegovom karakteru.

Sila i slava pripadaju Ocu. On je izvor **sve** sile. Vlast i autoritet koje je Hrist posedovao u periodu pre utelovljenja i nakon Njegovog povratka na nebo su Mu date od Oca.

”Tada im Isus priđe i reče: ‘Data mi je sva vlast na nebu i na zemlji.’” (Matej 28:18)

”Jer je Očeva volja bila da sva punina prebiva u njemu.” (Kol. 1:19)

Zato Pismo kaže da, iako je Isus Hrist Onaj koji je zapravo učinio delo stvaranja, ipak je Bog taj koji je stvorio sve kroz Njega.

Posredstvom Božje sile na delu u Njemu, Hrist je dovršio stvaranje celog univerzuma. (Efescima 3:9; Jevrejima 1:2)

DA LI JE BOŽANSTVO UMRLO?

Sada kada razumemo ovo hajde da se vratimo na pitanje: Da li je božanstvo umrlo na Golgoti? Videli smo da postoje dva aspekta božanstva Isusa Hrista. Prvo, bio je božanski Duh i Očeva sila u Njemu i drugo, postojalo je Njegovo Sopstveno božanstvo, Njegov karakter, Njegova priroda savršene ljubavi i čistote. Biblija čini jasnim da je Hrist **Lično** umro. **Učinjen** je malo manjim od anđela posebno zato da bi umro. (Jevrejima 2:9-14). Ali šta je smrt? Smrt je razdvajanje tela i duha gde telo prestaje da funkcioniše a duh prelazi u stanje **besvesnog** sna. Upravo se to desilo Isusu.

Nije bilo Isusovog dela koji je ostao živ i svestan na drugoj ravni. Isus Hrist je jednorodeni Božji Sin koji poseduje u Svojoj prirodi čisti beprekorni karakter koji pripada **jedino** božanstvu - Bogu i Njegovom Sinu. **Zato je božansko Biće umrlo na Golgoti**. To je božanska žrtva koja je učinjena za iskupljenje čovečanstva a ne samo ljudska zamena koja je patila i umrla pre dve hiljade godina.

4. BOŽJA SVEPRISUTNOST

KO JE SVETI DUH?

Bog je svemoguć. To znači da On ima svu silu. On nema ograničenja. Ne postoji ništa što On ne može uraditi, ne postoji ništa što je suviše teško za Njega da ostvari. (Matej 19:26)

Bog je sveprisutan. To znači da je On u ovom trenutku, i u svim trenucima, bukvalno i lično prisutan svuda u svemiru. To je tačno bez ograničenja. On Sam je lično ovde sa mnom u ovoj sobi dok ja pišem, dok je u istom trenutku triliona svetlosnih godina daleko u svemiru, u Svojoj prestolnoj dvorani na nebu. (Psalmi 139:1-12)

Kako Bog može biti ovde sa mnom, dok je On istovremeno na nebu? Kako On može reći, „Zar ja ne obuhvatam i nebesa i zemlju?“ (Jeremija 23:24). Da li to znači da je Njegova glava na nebu dok su Njegove noge na zemlji? Očigledno ne. Ono što treba da razumemo je da oblik Osobe koja sedi na tronu na nebu nije sve što postoji od Boga. Iako je to oblik u kojem se Bog prikazuje anđelima i ljudima. Mudri čovek Solomon je naglasio:

”Ali da li će Bog zaista prebivati na zemlji? Gle, ni nebesa ni nebo nad nebesima ne mogu te obuhvatiti, a kamoli ovaj dom koji sam sagradio!” (1. Carevima 8:27)

Ako nebesa i nebo nad nebesima ne mogu obuhvatiti Boga, onda očigledno, deo Boga koji je obuhvaćen na nebu nije sve što postoji od Boga. Bog Lično je zapravo veliko svesno, živo, prisustvo koje ispunjava ceo univerzum.

”Jer u njemu imamo život i mičemo se i postojimo, kao što su i neki od vaših pesnika rekli: ‘Čak smo i potomstvo njegovo.’“ (Dela apostolska 17:28)

„Jedan Bog i Otac svih, koji je nad svima i u svima vama.“ (Efescima 4:6)

Postojao je trenutak, pre početka vremena, kada je Bog bio skroz sam u svemiru. Pre nego što su planete, zvezde, sistemi, galaksije ili anđeli stvoreni, pre nego što je rodio Svog Sina, Bog je postojao skroz sam.

Kakav je svemir bio u to vreme? Da li je bio beskonačno ništavilo? Apostol Pavle opisuje Boga kao, "...punina onoga koji ispunjava sve u svemu." (Efescima 1:23) Bog Sam izjavljuje da On "obuhvata i nebesa i zemlju." (Jeremija 23:24) Solomon je izjavio da "ni nebesa ni nebo nad nebesima ne mogu te obuhvatiti..." (1. Carevima 8:27)

Šta ove izjave znače? Dok čitamo ove izjave vidimo da je Bog Biće koje bukvalno ispunjava ceo univerzum. Uvek jeste i uvek će. U Njemu "imamo život i mičemo se i postojimo" (Dela 17:28). Naravno ne govorimo o nekoj "univerzalnoj inteligenciji", ili "kolektivnoj svesti", ne govorimo o bezosećajnom, neosetljivom prisustvu. Bog je lično, toplo Biće puno ljubavi koje je osoba kao što sam i ja osoba, ali čije moći i sposobnosti su beskonačno veće od mojih. Jedna od ovih sposobnosti je sposobnost da bude bukvalno prisutan na svim mestima istovremeno.

Ko sme da kaže da to Bogu nije moguće? Ko bi uopšte predložio da ovo nije jasno Biblijsko učenje?

Neki su predložili: "Bog je svuda, da, ali preko Svojih anđeoskih glasnika." Drugi su izjavili, "da, On je svuda, ali uz pomoć drugog božanskog bića zvanog 'Sveti Duh'" Ipak drugi kažu, "da, On je svuda, ali je samo Njegova sila sveprisutna. On Sam je ograničen na nebeski presto." Sve ove ideje ograničavaju Božiju moć i negiraju Pisma.

U četvrtom poglavlju Jovana kada je Isus sreo Samarićanku kod Jakovljevog izvora, ona mu je postavila pitanje koje je njoj bilo veoma važno ali koje je pokazalo da je bila u neznanju o Božjoj prirodi kao mnogi ljudi danas:

”Naši praočevi su se molili Bogu na ovoj gori, a vi kažete da je u Jerusalimu mesto gde se treba moliti Bogu.” (Jovan 4:20)

Njeno podrazumevano pitanje je, ”gde je pravo mesto obožavanja?” ili, da parafraziram, ”gde treba da idemo da nađemo Boga?” Isusov odgovor je bio da od tog trenutka pa nadalje, ljudi neće više obožavati ni u Jerusalimu ni u Samarićanskim planinama. Zašto? Zato što ”Bog je Duh...” (Jovan 4:24). Kada prepoznamo da je Bog Duh, onda ćemo shvatiti da On ne može biti ograničen na jedno mesto. Ni na Jerusalim, ni na tu planinu, ni na Jakovljev pomazan kamen kod Betela, ni na Mojsijev gorući žbun. Gde god da smo, Bog je tamo (Psalmi 139:7-8), zato Ga obožavamo svuda i bilo gde. Na to se misli pod duhovnim obožavanjem.

KO SAM JA?

Da li je moje telo potpuni i važni deo mog identiteta? Molim vas pažljivo razmotrite ovo pitanje. Čovek je stvoren po Božjem obličju i, prema Pismima, mi ljudi se sastojimo od tela i duha. (Vidi Propovednik 12:7; Propovednik 3:21; Jakov 2:26; 1. Korinćanima 5:5; 1. Korinćanima 2:11; Luka 23:46; Dela 7:59) Međutim, dok možemo da menjamo i promenićemo jednog dana svoja tela, nikada nećemo promeniti duhove!!

”Ali ovo kažem, braćo: Telo i krv ne mogu naslediti Božje carstvo, niti raspadljivost nasleđuje neraspadljivost. Evo, govorim vam tajnu: Nećemo svi zaspati smrtnim snom, ali svi ćemo se preobraziti, u jednom trenutku, u tren oka, na zvuk poslednje trube. Jer truba će zatrubiti i mrtvi će vaskrsnuti neraspadljivi, i mi ćemo se preobraziti. Jer ovo raspadljivo mora da se obuče u neraspadljivost i ovo smrtno mora da se obuče u besmrtnost.” (1. Korinćanima 15:50-53)

Ovo mi govori da je pravo ja moj duh. Moje telo je zapravo kuća

u kojoj živim. Tačno je da duh ne može postojati u svesnom stanju dok je odvojen od tela osim ako Bog učini čudo (2. Korinćanima 12:2). Međutim, sve što me čini, **JA**, moja sećanja, moje misli, moje biće, su sadržani u mom duhu. Drugim rečima, **moj duh je moj identitet**.

To je takođe tačno sa Bogom. Božje pravo stanje je duh koji ima sposobnost da bude prisutan na svim mestima istovremeno. Iako je Svojim stvorenjima otkrio Sebe u telesnom obliku, sedeći na tronu na jednoj određenoj lokaciji u svemiru, ne treba da mislimo da je to sve što postoji od Boga. "Ni nebesa ni nebo nad nebesima ne mogu te obuhvatiti... " je ono što je Solomon naglasio. Ipak nebesa obuhvataju Njegov telesni oblik. Taj telesni oblik je ograničen na jednu lokaciju, sedeći na prestolu u nebeskoj svetinji. Ipak, istovremeno, u jednom, beznapornom činu, Bog je svuda na drugim mestima prisutan u univerzumu. U Svom pravom identitetu, koji je Njegov Duh, On je na svim mestima, nevidljiv, ali veoma stvaran i veoma prisutan.

Biblija opisuje naš odnos sa Bogom i Njegovim Sinom kao stvarnu zajednicu (1. Jovanova 1:3). Ovo ne bi mogla da bude stvarnost ako imamo posla sa posrednikom - trećom osobom, ili ako samo imamo interakciju sa Božjom **silom**. Zajednica zahteva ličnost, stvarno prisustvo, um koji ima interakciju sa umom na ličnom nivou.

TRI LIČNOSTI

Isus je jedna manifestacija božanstva. On je jedna osoba i takođe jedna ličnost božanstva. Bog, sa druge strane pokazuje Sebe na dva načina. On ima dve ličnosti. On otkriva Sebe na dva nivoa. Prvo, On je vidljivo, opipljivo, telesno Biće, koje sedi na prestolu na posebnoj lokaciji u svemiru. Sa druge strane, On je isto

nevidljivo, neopipljivo, sveprisutno Biće koje ispunjava svu večnost. Jedno veličanstveno Biće, ali dva načina na koja pokazuje Sebe, ili dve ličnosti.

ČIJI SVETI DUH?

Nadahnuće je jasno da Sveti Duh jeste duh, život, Božja ličnost, i kao što nam je rečeno u Efescima 4:4-6, postoji samo **jedan** Duh. Kako se onda, Sveti Duh često odnosi na 'Hristov Duh?' (Rim. 8:9)

Bog ima osobinu koja je važna za plan spasenja. Ta osobina je sposobnost da ujedini Sebe sa duhom druge osobe.

"A ko se združi s Gospodom jedan je duh." (1. Korinćanima 6:17)

Ne možemo reći kako se ovo dešava, ali znamo da se dešava. Bog kaže da je tako i iskustvo svakog pravog hrišćanina svedoči da je to realnost. Božiji duh se zaista sjedinjuje sa našim duhom i mi postajemo jedno. Citat koji najbolje objašnjava odnos između Isusa i duha Njegovog Oca je Jovan 17:23. Govori,

"Ja u njima i ti u meni: da budu sasvim ujedno..." (Jovan 17:23)

Isus objašnjava u ovom stihu da u odnosu koji će postojati između Boga, Njega Samog i Njegovog naroda, Otac će boraviti u Njemu, "ti u meni..." i On će boraviti u Svom narodu, "Ja u njima..." Kako Isus boravi u Svom narodu? On boravi u njima posredstvom Svetog Duha (Jovan 14:16-18). Međutim kako Otac boravi u Svom Sinu? Opet, posredstvom Svetog Duha. Kada je Isus bio ovde na zemlji izjavio je,

"Zar ne veruješ da sam ja u Ocu i da je Otac u meni? Ono što vam ja govorim ne govorim sam od sebe, nego Otac koji stoji u meni čini svoja dela." (Jovan 14:10)

Kada razumemo ovo, onda je lako videti zašto Biblija insistira da je naša zajednica sa obojicom i Ocem i Sinom (1. Jovanova 1:3)

i zašto je Isus rekao da će obojica i Otac i On Sam doći i prebivati u verniku (Jovan 14:23). Isti Očev Duh boravi u Njegovom Sinu, i to je način na koji obojica Otac i Sin borave u Božjoj deci i zato se na Duha često ukazuje kao na Božjeg Duha, ali na nekoliko mesta kao na Hristovog Duha. Apostol Pavle to objašnjava na ovaj način:

„Jer kroz njega (Isusa) i jedni i drugi (Jevreji i pagani) imamo pristup Ocu u jednom Duhu.“ (Efescima 2:18)

Kada ti ili ja izađemo i svedočimo nekome i on je pridobijen istini, da li kažeš, „Pridobio sam ga“, ili kažeš, „Bog ga je pridobio?“ Naravno da kažemo, „Bog ga je pridobio,“ zar ne? Zašto tako kažemo? Zato što prepoznamo da iako se čuo naš glas, iako su naša usta govorila, naše ruke okretale stranice Biblije, ipak je Bog taj koji vrši delo kroz nas. Bog je to uradio, ali je to uradio kroz nas. Na isti način, Isus je sve stvorio (Jovan 1:3; Kološanima 1:16), ali je zapravo Bog u Njemu to uradio (Efescima 3:9). Zato je Bog zapravo onaj koji je stvorio sve (Otkrivenje 4:11). On je izvor sve sile i svega što postoji.

„I video sam kako uz presto i usred četiri bića i usred starešina stoji Jagnje koje kao da je bilo zaklano. Ono je imalo sedam rogova i sedam očiju, koje predstavljaju sedam Božjih duhova poslatih po celoj zemlji.“ (Otkrivenje 5:6)

Vidimo onda da je duh, sila, Božji život, radeći kroz Hrista, ujedinjujući se sa Njegovim Duhom, ono što dolazi k nama kao Božiji Duh i Hristov Duh. Onda kada taj isti Duh boravi u meni i radi kroz mene to je Božje, Isusovo i moje delo. Sva tri duha ujedinjena u jednom. „Ja u njima i ti u meni: da budu sasvim ujedno...“ (Jovan 17:23)

Kada je ova istina ispravno shvaćena i cenjena učiniće veliku promenu u verskom iskustvu onih koji je prihvate. Apostoli su bili ispunjeni čudom istine da je Bog Lično bukvalno došao da živi u ljudima. Nastojali su da učine da njihovi slušaoci razumeju čudo

svega toga. Znali su da niko ko nije ispunjen radošću, motivacijom i silom da nadvlada sve grehe ne može stvarno razumeti šta je Bog Svojim Duhom učinio kroz Svog Sina.

„Zar ne znate da je vaše telo hram Svetog Duha, koji je u vama, koji imate od Boga, i da niste svoji?” (1. Korinćanima 6:19)

”Šta videsmo i čusmo to javljamo vama da i vi s nama imate zajednicu; a naša je zajednica s Ocem i sa Sinom Njegovim Isusom Hristom.” (1. Jovanova 1:3)

5. GDE JE TREĆA OSOBA?

Proučavajući Božju reč ponekad nailazimo na stihove koji su u suprotnosti jedni drugima, ili su protivurečni. Jedan primer ovoga su dve izjave apostola Pavla i Jakova vezano za opravdanje. Pavle kaže:

”Naime, smatramo da se čovek opravdava verom, bez dela Zakona.” (Rim. 3:28)

Međutim Jakov kaže:

”Vidite da se čovek delima opravdava, a ne samo verom.” (Jakov 2:24)

Da li su ove izjave u suprotnosti jedna drugoj? Na prvi pogled izgleda tako. Osoba koja ima malo vere u Bibliju će reći, ”vidiš na Bibliju se ne možeš osloniti. U suprotnosti je sama sa sobom.” Međutim, osoba koja zna da je Biblija prava nepogrešiva Božja reč, će reći, ”pa, tu je nešto što se mora pažljivije istražiti. Pusti me da vidim kako ova dva stiha mogu da budu u skladu jedan sa drugim.”

Koji je od ova dva stava ispravan? Naravno da je drugi. Takva osoba će naći da je Biblija zaista dosledna u svojim učenjima kada se ispravno razume. Saznaće da je on taj kome treba razumevanje a ne da je potrebno ispravljati Bibliju. Otkriće da je ono što je prvo delovalo da je u suprotnosti i zbunjuje, zapravo Put ka bogatijem i dubljem razumevanju Boga i Njegovih načina.

Ovo je pristup koji treba da imamo kada proučavamo božanstvo. Zašto toliko mnogo nas izgleda veruje da je tema suviše tabu i ne sme se o njoj raspravljati? Zašto se držimo popularne dugo prihvaćene teorije i odbijamo da ispitamo sve njene suprotnosti? Da li je to pravi duh onoga koji uči? Poniznog Biblijskog učenika? Božjeg deteta?

Čim se pokrene tema božanstva i nedoslednosti popularnog verovanja se istaknu, jedna reč se glasno čuje:

Misterija! Misterija!

Ovo bi navodno trebalo da pokrije sve. Ova reč je kraj svake diskusije i kraj svakog razumnog ispitivanja teme. Ovo nije bezbedan stav imati prema bilo kojoj doktrini iz Pisama. Trenutak kada imamo taj stav je trenutak kada je naše učenje privedeno kraju.

Da li Biblija uči da postoji treće Biće u božanstvu zvano Sveti Duh? Postoje neka Pisma za koja izgleda kao da naglašavaju da postoji takvo biće. Sa druge strane, postoji mnogo Pisama koja ukazuju da ne postoji takva osoba. Šta da radimo sa tim Pismima? Kao vernici u istinu Božje reči, hajde da ih ispitamo bez predrasuda i bez naginjanja ka tradiciji i da vidimo da li možemo saznati kako su ti stihovi u skladu jedni sa drugima.

TRINITARIJANSKI STIHovi

Hajde da prvo ispitamo neke od popularnijih stihova za koje je rečeno da uče da je Sveti Duh treći član božanstva, odvojen od Boga Oca i Njegovog Sina.

1. "Zatim Bog reče: 'Hajde da načinimo čoveka po svom obličju, sličnog nama..." (1. Mojsijeva 1:26)

Ovde saznajemo da Bog govori nekome, ali ne nužno više od jednoj osobi. Kome On govori? Nakon što je zemlja stvorena, i zveri na njoj, Otac i Sin su sproveli Svoju nameru koja je smišljena pre sotoning pada, da učine čoveka po svom obličju. Radili su zajedno na stvaranju zemlje i na svakom živom biću na njoj. I sada je Bog rekao Svom Sinu, "Hajde da načinimo čoveka po svom obličju." Tu nema ničega što bi nagovestilo da je bilo treće Osobe tamo.

2. "Zato idite i naučite sve narode, krsteći ih u Ime Oca i Sina i Svetoga Duha." (Matej 28:19)

U ovom stihu nam je rečeno da trebamo krstiti u određeno ime. Naravno, u Bibliji, ime označava autoritet i karakter. Apostoli su išli i krštavali u Isusovo ime. Da li su bili neposlušni Hristovoj naredbi? Ne. Razumeli su da ono što je On mislio je to da svaki novi vernik treba da prihvati autoritet, karakter i delo Oca, Sina i Svetoga Duha u svom životu. Otac je dao Svog Sina i Njegov život čovečanstvu. Moramo prihvatiti darove Njegove ljubavi u daru Njegovog Sina, i Njegovog života i sile u Njegovom Svetom Duhu. Ako ne uspemo da primimo jedno ili drugo, onda naše spasenje ne bi bilo kompletno. Da li ovde postoji neko učenje da je Sveti Duh treće Biće odvojeno od Oca i Sina? Ne. Samo ako čitamo nešto u Pismima što ona ne govore.

3. "Kad se krstio, Isus odmah izađe iz vode, a nebesa se otvoriše i on ugleda Božjeg Duha kako silazi kao golub i spušta se na njega. A glas sa neba reče: 'Ovo je moj ljubljani Sin, koji je po mojoj volji!'" (Matej 3:16,17)

Ovde nam je rečeno da su sva tri člana božanstva na jednom mestu. Sin je kršten, Otac je progovorio, a Sveti Duh se spustio na Sina u obliku goluba. Ponovo vidimo da postoje Otac, Sin i Sveti Duh. Međutim šta je Sveti Duh? Sveti Duh je produžetak Oca. Dolazi direktno od Oca. U Luki 11:20, Isus govori o Svetom Duhu kao o "Božjem prstu."

"Ali ako ja Božjim prstom isterujem demone, zaista je među vas stiglo Božje carstvo." (Luka 11:20)

"Naime, o Isusu iz Nazareta, kako ga je Bog pomazao Svetim Duhom i silom, a on je prolazio zemljom čineći dobro i lečeći sve koje je Đavo tlačio, jer je Bog bio s njim." (Dela 10:38)

4. "Neka blagodat Gospoda Isusa Hrista i Božja ljubav i zajednica Svetog Duha budu sa svima vama." (2. Korinćanima 13:14)

U ovom stihu, tri sile su spomenute, ali primetite, samo **jedna**

od njih se naziva Bog. Jedna je Gospod, i druga je Sveti Duh (duh) kroz kojeg imamo prisnu vezu ili zajednicu sa Bogom i Isusom. Malo kasnije ćemo videti kako drugi Biblijski stihovi objašnjavaju ovo mnogo jasnije.

5. „Jer je troje što svedoči na nebu: Otac, Reč, i Sveti Duh; i ovo je troje jedno.” (1.Jovanova 5:7)

Velika većina Biblijskih komentara nam govori da ovaj stih nema opravdano mesto u Pismima. U Biblijskim komentarima Adventista Sedmog dana, piše,

”Stih kako je dat u KJV (Kralj Džejms verzija) nije u Grčkom rukopisu starijem od petnaestog i šesnaestog veka. Sporne reči su pronašle svoje mesto u KJV preko Erazmovog Grčkog teksta (vidi Knjiga V, str. 141). Rečeno je da je Erazmo ponudio da uključi sporne reči u svoj Grčki Novi savez ako mu se pokaže makar jedan Grčki rukopis koji ih sadrži. Biblioteka u Dablinu je pružila takav rukopis (poznat kao 34), i Erazmo je ubacio stih u svoj tekst. Sada se veruje da su kasnija izdanja Vulgate dobila stih greškom književnika koji je ubacio tumačenje komentara sa ivice strane u Biblijski tekst koji je kopirao. Sporne reči su naširoko korišćene da podrže doktrinu o Trojstvu, međutim s obzirom na toliko nagomilanih dokaza protiv njihove verodostojnosti, podržavanje tih reči je beskorisno i ne treba ih koristiti. Uprkos njihovom pojavljivanju u Vulgati Katolički Komentar na Sveto Pismo slobodno priznaje vezano za ove reči: ‘Sada se uopšteno smatra da je ovaj stih, nazvan Comma Johanneum, komentar koji se prikrao u Starolatinski i Vulgate tekst u ranijem dobu, ali je pronašao svoj put u Grčki tekst tek u petnaestom i šesnaestom veku.’ (Tomas Nelson i Sinovi, 1951), str. 1186) (SDA Biblijski komentari, komentari na 1.Jovanova 5:7)”

Međutim, čak iako bi smo prihvatili ovaj stih kao validan deo Pisma, da li uči o tri Bića? U osmom stihu nam je rečeno da je troje

što svedoče na zemlji, duh, voda i krv. Tu vidimo da neko ne mora biti živa osoba da svedoči. Voda svedoči i krv svedoči, a ipak niko ne predlaže da su voda i krv osobe. Zašto bi smo onda insistirali da zato što duh svedoči na nebu mora biti živa osoba?

Postoje tri načina na koje se svedoči istina na nebu. Ovi svedoci su jedno, ili svedoče ujedinjeni. To ne znači da su oni jedna osoba, jedno biće, ili jedan Bog. Isus je objasnio šta ovo jedinstvo znači kada se molio da svi budemo jedno kao što su On i Njegov Otac jedno. Ne da postanemo jedan čovek, već jednostavno da budemo u savršenom skladu kao što su On i Njegov Otac u savršenom skladu.

Na nebu, Bog svedoči istinu, tako i Hrist, a tako i Sveti Duh! Međutim, dok Bog i Isus svedoče zvučno rečima koje govore, Sveti Duh, bilo na nebu ili na zemlji, svedoči utičući na srca onih koji su voljni da uče dajući im razumevanje o istinama plana spasenja. Na nebu postoje tri načina svedočenja, Otac, Sin i Sveti Duh, na zemlji, postoji troje, voda, duh i krv. Da li su troje na nebu trojstvo jer su spomenuti u istom trenutku? Ovakvim rezonovanjem bi smo morali da zaključimo da voda, duh i krv su takođe trojstvo, i da su voda i krv osobe.

TREĆA OSOBA FALI

Hajde sada da ispitamo neka od mesta gde Sveti Duh fali. Na ovim mestima Sveti Duh bi morao biti prisutan da je treći član božanstva.

1. "Isus mu je odgovorio: „Ako me neko voli, držaće moje reči, i moj Otac će ga voleti, i doći ćemo k njemu i prebivaćemo s njim." (Jovan 14:23)

Gde je treća Osoba?

2. "U gradu nisam video hram, jer su njegov hram Gospod Bog Svemoćni, i Jagnje." (Otk. 21:22)

Gde je treća Osoba?

3. "A ovo je život večni: da poznaju tebe jedinog istinitog Boga i Isusa Hrista koga si poslao." (Jovan 17:3)

Gde je treća Osoba?

4. "Šta videsmo i čusmo to javljamo vama da i vi s nama imate zajednicu; a naša je zajednica s Ocem i sa Sinom Njegovim Isusom Hristom." (1. Jovanova 1:3)

Gde je treća Osoba?

5. "Sve mi je predao moj Otac. Niko ne zna ko je Sin, osim Oca, i niko ne zna ko je Otac, osim Sina i onoga kome Sin hoće da ga otkrije."

Gde je treća Osoba?

6. "Ja u njima i ti u meni: da budu sasvim ujedno, i da pozna svet da si me ti poslao i da si imao ljubav k njima kao i k meni što si ljubav imao." (Jovan 17:23)

Gde je treća Osoba?

USKLAĐIVANJE PISAMA

Istina je, nekad se Sveti Duh naziva "on" u Pismima. Zašto je to tako? Razlog je taj što Sveti Duh nije samo sila, već je zapravo veoma stvarno prisustvo i ličnost obojice Oca i Sina.

"Gospod je Duh, a gde je Gospodnji Duh, tamo je sloboda." (2. Korinćanima 3:17)

”Isus mu je odgovorio: „Ako me neko voli, držaće moje reči, i moj Otac će ga voleti, i doći ćemo k njemu i prebivaćemo s njim.” (Jovan 14:23)

”Neću vas ostaviti kao siročiće. Doći ću k vama.” (Jovan 14:18)

Bog Otac i Isus Hrist su sa nama, ali ne u obliku u kojem ih možemo videti, ili ih dodirnuti, već u nevidljivom, neopipljivom, ali veoma stvarnom duhovnom obliku. Zato što je to Božje prisustvo, sveto je. Zato što je u duhovnom obliku, duh je. Zato je, Sveti Duh. Ovo je jedino objašnjenje božanstva koje odgovara svim činjenicama. Bog ima Sina, i ima Duha. Sin je **izašao** od Boga.

”Tada im je Isus rekao: ’Kad bi Bog bio vaš Otac, voleli biste mene, jer sam ja od Boga izašao i dolazim. Jer nisam došao sam od sebe, nego me je on poslao.’” (Jovan 8:42)

Međutim Sveti Duh **izlazi** od Boga:

”Kad stigne utešitelj koga ću vam ja poslati od Oca, Duh istine, koji izlazi od Oca, to će svedočiti o meni.” (Jovan 15:26)

Sin je posebno Biće od Oca, dok je Sveti Duh produžetak Oca, načinom na koji je prisutan svuda.

”Kuda da odem od duha tvoga, kuda da pobegnem od lica tvoga?” (Psalam 139:7)

Otac boravi u Svom Sinu preko Svog Duha. Tako, su jedno. Zatim Sin boravi u nama tim istim duhom, tako da smo mi takođe jedno u Bogu, kao što su On i Njegov Sin jedno:

”Da svi jedno budu, kao ti, Oče, što si u meni i ja u tebi; da i oni u nama jedno budu, da i svet veruje da si me ti poslao.” (Jovan 17:21)

”I dao sam im slavu koju si ti dao meni, da budu jedno kao što smo mi jedno.” (Jovan 17:22)

”Ja u njima i ti u meni: da budu sasvim ujedno, i da pozna svet da si me ti poslao i da si imao ljubav k njima kao i k meni što si ljubav imao.” (Jovan 17:23)

6. POREKLO TROJSTVA

Doktrina o Trojstvu je bila, od trenutka kad je prvi put uvedena u hrišćansku veru, povod za vatrene debate i žestoke prepirke. Danas mnogo vekova kasnije situacija nije ništa drugačija. Ipak postoji rasprava i podela u vezi sa ovom doktrinom čiji pobornici su je proglasili „velikom misterijom“.

Nekada, tokom prvih 400 posle Hristove smrti, ova doktrina se prikrala u učenja popularnog hrišćanstva. Dok je zvanično prihvaćena i definisana na Nikejskom Saboru (325 nove ere), izgleda da postoje dokazi koji nagoveštavaju da se čak pre tog vremena uvukla u razmišljanja nekih hrišćana. Međutim, ono što je potpuno sigurno je to da ova doktrina nije predstavljena u hrišćansku crkvu sve do više od veka nakon smrti poslednjeg od apostola. Enkarta enciklopedija opisuje na sledeći način njeno uvođenje u hrišćanstvo:

„**Trojstvo (teologija)**, u hrišćanskoj teologiji, doktrina da Bog postoji kao tri osobe-Otac, Sin, i Sveti Duh-koje su ujedinjene u jednu materiju ili biće. Ova doktrina se jasno ne uči u Novom saveyu, gde se reč Bog skoro bez izuzetka odnosi na Oca...

Izraz trinitas je prvi put korišćen u drugom veku, od latinskog teologa Tertuliana, ali je koncept razvijen tokom debata o Hristovoj prirodi. U četvrtom veku, doktrina je konačno formulisana...“

Enciklopedija Britanika navodi „Doktrina se postepeno razvijala tokom nekoliko vekova i kroz mnogo rasprava.“ (Članak - Trojstvo).

Doktrina, prema ovim člancima, je „razvijena“ tokom prvih četiri veka nove ere. Sada razmislite pažljivo, protestanti veruju u **Pismo**. Katolici veruju u **Tradaciju** plus **Pismo**. Protestantizam kaže,

„sva neophodna istina se uči u Pismima.“ Katolicizam kaže, „ne, Crkva je nastavila da otkriva i objavljuje više istine tokom vekova (tradicija).“ Na osnovu ove tvrdnje Rimokatolička crkva tvrdi da su njena učenja iznad Pisma. Doktrina o Trojstvu spada pravo u tabor katoličke tradicije, umesto Pisma. Samim tim sledeća izjava rimokatolika je prilično opravdana: „Naši protivnici ponekad tvrde da nijedno verovanje ne treba držati dogmatski koje nije jasno navedeno u Pismu... Međutim, protestantske crkve su same prihvatile takve dogme kao što je **Trojstvo za koje nema toliko precizan autoritet u Jevanđeljima.**“ (Lajf magazin, 30 Okt. 1950)

Ipak, ako pažljivije ispitamo doktrinu o tri u jednom Bogu, još zastrašujuća činjenica stupa na svetlo. Doktrina o trinitarnom bogu je postojala mnogo vekova pre nego što je prihvaćena od „hrišćanske crkve“ u prva četiri veka nove ere.

„Papstvo u nekim od svojih crkava, kao na primer, u manastiru takozvanih Trinitaraca Madrida, ima sliku Trojedinog Boga, sa tri glave na jednom telu. **Vavilonci** su imali nešto isto. Gospodin Lejard, u svom poslednjem delu, je dao primerak takvog trojedinog božanstva, obožavanog u **drevnoj Asiriji**. Prateći deo jednog takvog drugog božanstva, obožavanog među **Sibirskim paganima**, je uzet sa medalje u Carskom Kabinetu Sankt Petersburga, i dat Parsonovom „Jafetu.“ .. **U Indiji**, vrhovno božanstvo, je na sličan način, u jednom od najstarijih pećinskih hramova predstavljeno sa tri glave na jednom telu, pod imenom „Eko Deva Trimurti,“ Jedan Bog, tri oblika. **U Japanu, Budisti** obožavaju svoje veliko božanstvo, Budu, sa tri glave, u istom obliku, pod imenom „San Pao Fuh“. Svi oni postoje od davnina. Prekriveno idolopoklonstvom, **priznavanje Trojstva je bilo univerzalno u svim drevnim narodima sveta...**“ (Dva Vavilona - od Aleksandra Hislopa, str. 17,18)

Iznova i iznova kada ispituje verovanja drevnih paganskih

religija koja su postojala stotinama godina pre nego što je Hrist došao na ovu zemlju pronalazimo da se trojstvo obožavalo. Ako doktrinu o trojstvu nije razumeo Božji narod sve do nekoliko stotina godina posle Hrista, odakle ideja paganskim religijama? Bendžamin Vilkinson, koji je napisao knjigu „Pobedonosna Istina,“ je predložio zanimljiv odgovor:

„Otkrivenja Starog saveza otkrivaju Trojstvo. 'U nagrđenoj i odbojnoj sličnosti.' Zoroaster je je proglasio svoju vrstu trojstva. Postavio je za glavu svoje nebeske hijerarhije Ormuzda (ili Ahura - Mazda), velikog mudrog duha, i Ahrimana, vrhovnog zlog duha, koji je bio savremenik i suparnički bog tame koji boravi u bezdanu noći. Sa njima je povezao na upadljiv način, Mitru, boga svetla, koji je bio sunce i otelovljenje obožavanja sunca. Kako sunce nije bilo ni na nebu ni na zemlji, već je visilo u središnjem položaju između neba i zemlje, tako je i Mitra bio veliki posrednik. Kada je Mitraizam preplavio Rimsko carstvo, za Mitru se govorilo da je zaštitnik grešnika, pratilac posle smrti, i vodič duše u nebo nad nebesima.“ (Pobedonosna istina, str. 120 - od Bendžamina Vilkinsona)

U knjizi „Dva Vavilona“ isti nagoveštaj je dat od pisca Aleksandra Hislopa:

„Prekriveno idolopoklonstvom, priznavanje trojstva je bilo univerzalno u svim drevnim narodima sveta, dokazujući koliko duboko je bila ukorenjena u ljudskoj rasi prastara doktrina o ovoj temi koja je toliko jasno izložena u Postanju... Trojedini simbol Asirskog božanstva pokazuje jasno kakva je bila prvobitna patrijarhalna vera“ (Dva Vavilona - str. 18)

Obojica Bendžamin Vilkinson i Aleksandar Hislop su dali nerazumne predloge da su paganske nacije primile njihov koncept trinitarnog Boga od ranih Jevreja. Većina pokušaja učinjenih da se objasni doktrina o Trojstvu otkriva nedostatak jasnog

razmišljanja, i predlog iznad je jasan primer toga. Da li su paganske nacije primile njihov koncept Trinitarnog boga od Jevreja? Da li ima smisla predlagati da jesu? Da li postoji neki dokaz koji nagoveštava da su oni oponašali Izraelove sinove u svojim zamislima o tri u jednom Bogu? Koje su činjenice? Hajde da ih ispitamo.

DA LI SU IZRAELCI IKADA VEROVALI U TROJSTVO?

Jedno od glavnih verovanja Judaizma je da postoji samo jedan Bog. Ovo nije novo verovanje za Jevreje, ali je jedno od njihovih osnovnih verovanja od svog samog početka kao nacije. Oni ne veruju, i nikada nisu verovali, ili učili doktrinu o Bogu koji se sastoji od tri dela ili osoba.

Rečeno je da hebrejska reč „elohim“ označava množinu osoba u božanstvu, pošto je množina reči, „el (bog)“. Međutim, ono što je veoma značajno je činjenica da iako je ovo hebrejska reč, Jevreji sami koji su najbolje razumeli svoj sopstveni jezik, nisu nikada i još uvek ne veruju u množinu bogova, ili u Trinitarno božanstvo. Zapravo, šema, „Čuj, Izraele: Gospod Bog naš, Gospod je jedini“, sadrži samu reč, „Elohim“, ipak to je nepomerljiva osnova na kojoj Jevreji učvršćuju svoj koncept jednog Boga koji je jedno veličanstveno Biće. Jevreji koji su tada imali najpotpunije otkrivenje i najviše zamisli od Boga, nisu imali koncept Trojstva, dok su pagani oko njih imali taj koncept. Da li su ovi pagani imali bolje razumevanje o Božjoj prirodi nego što su imali Jevreji?

Od izvanrednog značaja je činjenica da u nekoliko od ovih paganskih trojstava, treća osoba trojstva predstavlja zlo čiji opis se može jedino izjednačiti sa sotonom. Hajde da na primer pogledamo trojstvo bogova koje je obožavano u drevnom Egiptu, Persiji, pa čak i danas u Indijskoj Hindu veri:

U EGIPTU:

„Od prve dinastije (oko 2525-2775 pre Hrista), Horus i bog Set su bili veći protivnici koji su pomireni spajanjem Gornjeg i Donjeg Egipta. U mitu o Ozirisu, koji je postao značajan oko 2350 pre Hrista, Horus je bio Ozirisov sin. On je takođe Setov protivnik, koji je ubio Ozirisa i osporio Horusovo pravo na kraljevski prestol Egipta...“ (Enciklopedija Britanika - članak „Horus“)

„Set je predstavljen kao mešovita figura sa telom psa, kosim očima, četvrtasto-špicastim ušima, raščupanim (u kasnijim prikazivanjima, račvastim) repom, i sa dugom zakrivljenom, šiljastom njuškom... Prvobitno Set je bio bog neba, gospodar pustinje, gospodar oluja, nereda, i ratovanja - uopšteno, varalica. Set je bio otelovljenje neophodnog i kreativnog elementa nasilja i nereda unutar uređenog sveta...“ (Enciklopedija Britanika - članak „Set“)

U PERSIJI:

„Prema Zoroasteru, Ahura Mazda je stvorio univerzum i kosmički red koji on održava. Stvorio je blizance duhove Spenta Mainju (Mitra) i Angra mainju (Ahriman) - prvi je dobrotvor koji bira istinu, svetlo, i život, drugi je destruktivan, bira prevaru, tamu i smrt. Borba duhova jednog protiv drugog stvara istoriju sveta...“ (Enciklopedija Britanika - članak „Ahura Mazda“)

„**Ahriman**, ANGRA MAINJU („Destruktivni Duh“) Zli duh dualističke doktrine Zoroastrianizam. Njegova suštinska priroda je izražena u njegovom galvnom epitetu - Druj, „Laž“. Laž izražava sebe kao pohlepa, bes i zavist. Kako bi mu pomogao u napadu na svetlo, dobri stvoritelj Ahura Mazda, Mudri Gospodar, Ahriman je stvorio hordu demona koji su otelovljenje zavisti i sličnih osobina. Uprkos haosu i patnji koji utiču na svet njegovim napadom, vernici

očekuju da Ahriman bude pobeđen na kraju vremena od Ahura Mazde. Ograničeni na svoje sopstveno područje, njegovi demoni će progutati jedni druge, i njegovo samo postojanje će biti ugašeno... Poreklo zla se može pratiti u Zoroasterovom sistemu do primenjivanja slobodne volje na početku stvaranja, kada su blizanci Ahura Mazde ušli u večno neprijateljstvo. Jedan, Spenta Mainju (Mitra) (Dobri Duh), je izabrao dobro, tako dobijajući osobine istine, pravde, i života. Drugi, Angra Mainju (Ahriman) (Destruktivni Duh), je izabrao zlo i njegove posledične sile uništenja, nepravde, i smrti..." (Enciklopedija Britanika - članak „Ahriman“)

U INDIJI:

Hindu Trojstvo

„Knjiga 'Simbolizam Hindu Bogova i Rituali' kaže u vezi sa Hindu trojstvom koje je postojalo vekovima pre Hrista: 'Šiva je jedan od bogova Trojstva. Za njega se kaže da je bog uništenja. Druga dva boga su Brahma, bog stvaranja i Višna, bog održavanja... Da bi ukazali da su ova tri procesa jedno te isto tri boga se sjedinjuju u jedan oblik.' Objavljeno od A. Partasaratija, Bombaj.

...Na višnu se često gleda kao na posebnu manifestaciju održivog aspekta Vrhovnog a Šiva kao na destruktivnu funkciju. Drugo božanstvo, Brahma, stvoritelj, ostaje u pozadini kao demiurg. **Ove tri velike ličnosti (Brahma, Višna, i Šiva) čine takozvano Hindu Trojstvo (Trimurti, „Jedan ili Celi sa Tri Oblika“).** Ovaj način razmišljanja pokušava da spoji i dovede u sklad osvedočenje da je Vrhovna Sila jedno sa množinom bogova u svakodnevnom verskom obožavanju..." (Enciklopedija Britanika - članak „Hinduizam“)

„...Istoričari pokazuju da su u tom dobu (oko 500 godina pre Hrista) Hindu sveštenici promenili svoja učenja i usvojili pojam

vredan divljenja o voljenom nebeskom Ocu. Nova literatura je nikla, i bezbrojni traktati su napisani da postave Brahma (stvoritelja), Višnu (održatelja), i Šivu (uništitelja), Hindu trojstvo, na jednak nivo sa Jehovom. Ovi više sažeti manje materijalistički pojmovi religije su bili verovanje Brahmana i obrazovane klase, ali su ostavili mnoštvo njihovom neotesanom idolopoklonstvu. (Pobedonosna Istina, str. 126 - od Bendžamina Vilkinsona)

TREĆA OSOBA

U ovim verzijama Trojstva pronalazimo sledeće upadljive osnove.

(a) Stvoritelj-bog koji je dobar i milostiv.

(b) U dve od ove verzije pronalazimo drugog boga koji je njegov sin i koji je isto dobro biće.

(c) Treći bog (u nekim slučajevima koji je isto sin od oca i brat drugom bogu) koji je zao i koji čini rat protiv oca i sina.

Da li možemo da propustimo važnost ovoga? Da li je ovo pojam Trojstva koji su pagani navodno usvojili od Jevreja? Jevrejska Pisma otkrivaju tri bića koja se mogu izjednačiti sa opisima iznad, ali ona definitivno ne čine trojstvo. Ona su:

(a) Bog Otac vrhovni vladar univerzuma. Bezuslovno i potpuno dobar.

(b) Mihailo, najviši Knez (Danilo 10:13; 12:1), Gospod (Psalmi 110:1), Očev Sin (Priče 8:22-31; 30:4), isto bezuslovno i potpuno dobar.

(c) Neprijatelj, sotona optužitelj i uništitelj (Jov 1:6; 2:7) zmija (Postanje 3:14,15) pali anđeo (Isaija 14:12-15; Ezekijel 28:12-19) koji se pobunio i započeo rat protiv Boga i Njegovog Sina.

Ovi paganski pojmovi o Trojstvu, umesto da ukazuju na pravo Trojstvo, zapravo otkrivaju veoma jasno zabludu trinitarne

doktrine i razotkrivaju njeno poreklo.

Postoji jedan koji je započeo rat protiv pravog Boga i Njegovog Sina. Jedan koji je neprijatelj svake pravde. Ovo biće je veoma želelo da bude deo trojstva. Želeo je da bude jednak sa Božjim Sinom i u pokušaju da ovo ostvari pobunio se protiv Oca i Njegovog Sina. Ova osoba je bio sotona, protivnik, uništitelj.

„A na nebu je izbio rat: Mihailo* i njegovi anđeli borili su se sa aždajom. A borila se i aždaja i njeni anđeli, ali nije pobedila. I za njih više nije bilo mesta na nebu.” (Otkrivenje 12:7-8)

To je taj isti sotona koji se jasno pojavljuje u paganskom trojstvu kao treće biće u božanstvu. Ono što sotona nije uspeo da postigne na nebu, ostvario je na zemlji - obožavanje kao treće osobe Trinitarnkog božanstva.

Paganske nacije su naučile nešto od Jevreja, ali to nije bila doktrina o Trinitarnkom bogu. Kako bi mogli? Jevreji nisu verovali u Trojstvo! Ono što su naučili je bila istina o kosmičkom sukobu između Boga, Njegovog Sina i moćnog nebeskog bića zvanog Lucifer koje je težilo ka božanstvu. Sotona, preko svojih paganskih obožavatelja, je lako izopačio činjenice tako da se pojavljuje kao član božanstva, brat Božjeg Sina, i samim tim, vredan obožavanja. Kakva strašna tragedija da je ovaj paganski pojam toliko potpuno prodro u hrišćanstvo da je Trojstvo sada prvo, osnovno verovanje skoro svake hrišćanske denominacije!!

Danas hrišćanstvo obožava trećeg "boga". Zapravo, ovaj "bog" zaista prima najveću pažnju od svih članova takozvanog Trojstva. Zove se "Sveti Duh", ali on nije svet. On navodi hrišćane u najneobičnije demonstracije i u neprikladnosti, pa čak i na nepristojno ponašanje. Ipak on je obožavan kao Gospod i davalac života. Ko je ovaj "treći član Trojstva?" To je ista osoba koju Hindusi obožavaju kao Šivu, boga smrti i uništenja; kojeg su Persijanci obožavali kao Ahrimana, zlog brata boga Mitre. On je isti

bog kojeg su egipćani obožavali kao Seta, ili Setha, zlog polu brata boga Horusa. Drugim rečima, to je sotona lično.

ULAZ U HRIŠĆANSTVO

Kao što smo već videli, doktrina o Trojstvu nije učena u Novom savezu. Nije učena ni od Isusa ni od Njegovih učenika. Svedočanstvo istoričara je da se "razvila postepeno" tokom prvih četiri veka hrišćanske ere. Kada shvatimo da je doktrina o trojedinom bogu bila rasprostranjena među paganima tog vremena i da je ta doktrina, umesto da bude direktno učena iz Biblije, bila "razvijena" tokom godina velikog otpadništva od same moći koja je bila odgovorna za brak paganizma sa hrišćanstvom, možemo opravdano početi da imamo velike sumnje u vezi sa hrišćanskim poreklom trojstva.

Istoričar Edvard Gibon u uvodu svoje knjige "Istorija hrišćanstva" navodi:

"Ako je hrišćanstvo pokorilo paganizam, jednako je tačno da se hrišćanstvo iskvarilo paganizmom. Čist Deizam prvih hrišćana... je promenjen, od Crkve u Rimu, u neprepoznatljivu dogmu o trojstvu. Mnoga od paganskih načela, izmišljena od egipćana i idealizovana od Platona, su zadržana kao vredna verovanja." (Istorija hrišćanstva - od Edvarda Gibonsa)

Istorija je bila toliko falsifikovana i izopačena od verskih predrasuda prihvaćene religije da je veoma teško naći puno istoričara koji će dati jasnu, istinitu sliku o uticajima koji su doveli do uvođenja trojstva u hrišćansko verovanje. Međutim, ponovo, pronalazimo još jednog istoričara, Zigfrida Morenca, u svojoj knjizi, "Egipatska Religija" iznosi:

"Trojstvo je bilo glavna preokupacija egipatskih teologa... Tri boga se spajaju i tretiraju kao jedno biće, kome se obraćaju u

jednini. Na ovaj način duhovna sila egipatske religije pokazuje direktnu povezanost sa hrišćanskom teologijom.” (Egipatska Religija, - Zigfrid Morenz)

U četvrtom veku nove ere izbila je rasprava u vezi sa učenjima Arijusa, hrišćanskog sveštenika iz Aleksandrije, Egipat. Enciklopedija Britanika tako komentariše o učenjima Arijusa:

”Izjavljeno je da Hrist nije zaista božanski već da je stvoreno biće. Arijusova glavno naslućivanje je bilo Božja unikatnost, koji je sam po sebi samopostojeći i nepromenljiv; Sin koji nije samopostojeći, ne može biti Bog. Zato što je Božanstvo jedinstveno, ne može se deliti ili prenositi, tako da Sin ne može biti Bog... Prema njegovim protivnicima, posebno prema biskupu Atanasiju 'Arijusovo učenje je svelo Sina na poluboga, ponovo uvelo politeizam (jer se obožavanje Sina nije napustilo), i narušilo hrišćanski pojam iskupljenja jer samo on koji je pravi Bog može biti smatran da je pomirio čoveka sa Božanstvom. Izgleda da je rasprava privedena kraju Nikejskim saborom (325 nove ere), koji je osudio Arijusa i njegovo učenje i izdao kredo da se čuva ortodoksno hrišćansko verovanje. U ovom kredo piše da je Sin homoouzija Ocu („od iste materije sa Ocem“), tako Ga proglašavajući da je On sve što je i Otac: On je potpuno božanstvo. Zapravo, međutim, ovo je bio samo početak dugotrajne rasprave.“ (Enciklopedija Britanika: Članak - Arijanstvo)

Ovo Arijansko neslaganje je zapravo bio spor u centru pažnje koji je doveo do zvaničnog usvajanja trinitarnog kredo od strane Rimokatoličke crkve. Konačna izjava je osmišljena na Nikejskom saboru 325 nove ere gde su Arijusova učenja i zapisi osuđeni i pogled na Boga promovisan od druge strane je usvojen kao ortodoksno hrišćansko gledište.

Da je samo jedna mala promena učinjena u Arijusovom učenju, ono bi bilo savršeno u skladu sa Pismom. Sve što je bilo potrebno

je ispravka da Isus nije bio stvoreno Biće, već je bio jedinorođeni Božji Sin, čime je tako bio potpuno božanstvo i tako je u potpunosti bio sposoban da utiče na ljudsko spasenje od greha.

Moliv vas zapazite da iako je sabor zvanično izjavio da je Isus „rođen, ne stvoren“, izjava da je On „isto biće“ kao Otac se narugala izrazu jedinorođeni. Pošto je On od iste materije, od istog bića, onda On nije mogao biti Božji Sin u bilo kom razumljivom smislu. Arijus je bio bliži govoreći da su Otac i Sin od „slične“ materije ali ne od „iste“ materije.

Ovo je onda poreklo Trinitarnog verovanja. Ovako je pronašlo svoj put u hrišćanska učenja. Od početka ova doktrina o Trojstvu se sigurno i neumorno uvlačila u verovanja skoro celog hrišćanstva tako da danas jedva da postoji hrišćanska grupa koja nije zaražena njenim otrovom na jedan način ili na drugi. Učeni teolozi govore o njoj kao o jednoj od „večnih istina“ hrišćanske vere. Toliko je moćno prodrila u razmišljanje ljudi da njeno neprihvatanje ima za posledicu da verska grupa bude odmah okarakterisana kao kult.

Ipak, istina je neodoljivo jasna onima koji su voljni da iskreno ispituju dokaze. Neka nam Bog pomogne da budemo verni našoj savesti. „Cela istina je bezbedna i ništa drugo nije bezbedno“. Neka joj budemo verni, bez obzira na tradiciju i popularno mišljenje.

7. DODATAK

BIBLIJSKI DOKAZ

KOLIKO POSTOJI BOGOVA?

Marko 12:29.32.34

"Isus je odgovorio: 'Prvi nauk ispred svih je: 'Čuj, Izraele, Gospod Bog naš, Gospod je jedini'(32) Književnik mu je rekao: 'Učitelju, dobro je i istinito što si rekao: 'On je jedan i nema drugog osim njega.' ...(34) Tada mu je Isus, videvši da je pametno odgovorio, rekao: 'Nisi daleko od Božjeg carstva.' I više niko nije imao hrabrosti da ga ispituje."

1. Korinćanima 8:4

"A što se tiče jedenja hrane žrtvovane idolima, znamo da idol zapravo nije ništa i da postoji samo jedan Bog."

KO JE TAJ BOG?

1. Korinćanima 8:6

"Za nas postoji jedan Bog Otac od koga je sve, i mi u Njemu, i jedan Gospod, Isus Hrist, kroz koga je sve, i mi kroz Njega."

Jovan 17:3

"A ovo je život večni: da poznaju tebe jedinog istinitog Boga i Isusa Hrista koga si poslao."

Otkrivenje 21:22

"U gradu nisam video hram, jer su njegov hram Gospod Bog

Svemoćni, i Jagnje."

1. Korinćanima 11:3

"Ali želim da znate da je svakom mužu glava Hristos, a ženi je glava muž, a Hristu je poglavar Bog."

Efescima 4:6

"Jedan Bog i Otac svih, koji je nad svima i u svima vama."

1. Timoteju 2:5

"Jer jedan je Bog, i jedan je posrednik između Boga i ljudi, čovek, Hristos Isus."

2. Korinćanima 1:3

"Neka je blagoslovljen Bog i Otac našeg Gospoda Isusa Hrista, Otac milosrđa i Bog svake utehe."

1. Korinćanima 15:24-28

"Zatim će, na kraju, kad uništi svaku upravu i svaku vlast i silu, predati carstvo svom Bogu i Ocu. (25) Jer on treba da caruje sve dok Bog ne položi sve neprijatelje pod njegove noge. (26) Kao poslednji neprijatelj biće uništena smrt. (27) Jer Bog je sve 'pokorio pod njegove noge'. A kad kaže da je 'sve pokoreno', jasno je da je pokoreno sve osim onoga koji mu je sve pokorio. (28) A kad mu sve bude pokoreno, tada će se i sam Sin pokoriti onome koji mu je sve pokorio, da Bog bude sve svima."

2. Solunjanima 2:16

"I neka sam naš Gospod Isus Hristos i Bog, naš Otac, koji nas je voleo i dao nam po svojoj blagodati večnu utehu i divnu nadu."

KAKAV JE ODNOS IZMEĐU ISUSA I BOGA?

1. Jovanova 4:15

"Ko god priznaje da je Isus Hristos Sin Božji, Bog nastava u njemu i on u Bogu."

1. Jovanova 2:22-23

"Ko je lažljivac ako ne onaj ko poriče Isusa kao Hrista? To je Antihrist, onaj koji poriče Oca i Sina. Ko god poriče Sina, nema ni Oca. Ko priznaje Sina, ima i Oca."

1. Jovanova 4:9-10

"Po ovome se pokazala Božja ljubav prema nama: Bog je poslao svog jedinorođenog Sina u svet da živimo kroz njega. Ljubav je u ovome: nismo mi voleli Boga, nego je on voleo nas i poslao svog Sina kao žrtvu pomirenja za naše grehe."

Jovan 3:16

"Jer Bog je toliko voleo svet da je dao svog jedinorođenog Sina, da niko ko veruje u njega ne bude uništen, nego da ima večni život."

1. Jovanova 5:5

"Ko pobeđuje svet, ako ne onaj koji veruje da je Isus Sin Božji?"

Jovan 8:42

"Tada im je Isus rekao: „Kad bi Bog bio vaš Otac, voleli biste mene, jer sam ja od Boga izašao i dolazim. Jer nisam došao sam od sebe, nego me je on poslao."

Jovan 5:18

"Zato su Judejci još više tražili priliku da ga ubiju, jer ne samo da je po njima kršio Subotu nego je i Boga nazivao svojim Ocem, izjednačavajući se s Bogom."

Priče 30:4

"Ko je izašao na nebo, pa može sići? Ko je uhvatio vetar u šake svoje? Ko je svezao vode u ogrtač svoj? Ko je podigao sve krajeve zemaljske? Znaš li kako mu je ime i kako je ime sinu njegovom?"

Jovan 10:36

"Kako onda vi onome koga je Otac posvetio i poslao na svet kažete: 'Huliš', zato što sam rekao: 'Ja sam Božji Sin'?"

Marko 5:7

"i povikao na sav glas: 'Šta ja imam s tobom, Isuse, Sine Svevišnjeg Boga? Zaklinjem te Bogom, ne muči me!'"

Priče 8:22-25

"Gospod me imao na početku svog puta, pre njegovih dela od starine. Postavljena sam još od davnina, od početka, od vremena pre nego što je zemlja nastala. Rođena sam kad još nije bilo bezdana vodenih, kad nije bilo izvora obilnih voda. Rođena sam pre nego što su gore utvrđene, pre nego što su brda nastala."

Priče 8:30

"Tada sam bila uz njega kao vešt graditelj, i dan za danom bila sam mu naročita radost, i veselila sam se pred njim sve vreme."

KO SEDI NA PRESTOLU SVEMIRA?

Matej 5:34

"A ja vam kažem: ne zaklinjite se ni u šta [lažno] - ni nebom, **jer ono je Božji presto.**"

Matej 23:22

"I ko se zaklinje nebom, zaklinje se **Božjim prestolom** i Onim koji na njemu sedi."

Otkrivenje 4:2

"I odmah sam bio u Duhu, i gle, na nebu je stajao presto i **neko je sedeo na prestolu.**"

Otkrivenje 7:10

"Uzvikivali su jakim glasom: „Spasenje (dugujemo) našem Bogu, koji sedi na prestolu, i Jagnjetu!"

Jevrejima 8:1

"A u ovome što je rečeno glavno je ovo: imamo takvog prvosveštenika, koji je seo s desne strane **prestola Veličanstva na nebesima.**"

Jevrejima 12:2

"Pri tom uprimo pogled u Začetnika i Usavršitelja naše vere, Isusa. Zbog radosti koja je stajala pred njim podneo je krst ne mareći za sramotu i seo je s desne strane **Božjeg prestola.**"

Otkrivenje 3:21

"Onome ko pobedi daću da sedne sa mnom na moj presto, kao što sam i ja pobedio i seo sa **svojim Ocem na njegov presto.**"

ISUSOV PRESTO JE DAVIDOV PRESTO

Jevrejima 1:8

"A za Sina kaže: 'Tvoj je presto, Bože, u vek veka i žezlo tvog carstva žezlo je čestitosti.'"

Luka 1:32,33

"On će biti velik i zvaće se Sin Svevišnjega. Gospod Bog daće mu presto Davida, njegovog oca, i on će vladati kao car nad Jakovljevim domom zauvek i njegovom carstvu neće biti kraja."

Dela 2:30

"Dakle, pošto je bio prorok i znao da mu se Bog zakleo zakletvom da će od roda bedara njegovih po telu podignuti Pomazanika i postaviti ga na njegov presto."

ISUS IMA SVU SILU I AUTORITET, ALI SA KOJIM PRAVOM ON TO POSEDUJE?

Matej 28:18

"Tada im Isus priđe i reče: 'Data mi je sva vlast na nebu i na zemlji.'"

Jovan 5:26

"Jer kao što Otac ima život u sebi, tako je i Sinu dao da ima život u sebi."

Kološanima 2:9

"Jer u njemu živi svaka punina Božanstva telesno."

Kološanima 1:19

"Jer je [Očeva] volja bila da sva punina prebiva u njemu"

1. Korinćanima 15:27,28

"Jer Bog je sve 'pokorio pod njegove noge'. A kad kaže da je 'sve pokoreno', jasno je da je pokoreno sve osim onoga koji mu je sve pokorio. A kad mu sve bude pokoreno, tada će se i sam Sin pokoriti onome koji mu je sve pokorio, da Bog bude sve svima."

„ANĐEO“ (MIHAEL) JE IMAO AUTORITET DA KORISTI BOŽJE IME KAKO BI VODIO IZRAEL U PUSTINJU

Izlazak 23:20-23

"Evo, šaljem pred tobom anđela da te čuva na putu i da te dovede na mesto koje sam pripremio. (21) Čuvaj ga se i slušaj njegov glas. Ne buni se protiv njega, jer on neće oprostiti vaše prestupe. On nosi moje ime. (22) Ali ako dobro slušaš njegov glas i činiš sve što kažem, ja ću biti neprijatelj tvojim neprijateljima i tlačiću one koji tebe tlače. (23) Jer će moj anđeo ići pred tobom i dovešće te do Amoreja, Heteja, Ferezeja, Hananaca, Jeveja i Jevuseja, i ja ću ih pobiti."

Sudije 2:1-4

"GOSPODNI anđeo je došao iz Galgala u Vokim i rekao: 'Izveo sam vas iz Egipta i doveo sam vas u zemlju za koju sam se zakleo vašim praočevima. Još sam rekao: 'Neću nikada raskinuti svoj savez s vama. A vi ne sklapajte savez sa stanovnicima ove zemlje. Srušite njihove oltare.' Ali vi niste poslušali moj glas. Zašto ste tako postupili? Zato vam kažem: 'Neću ih oterati ispred vas. Oni će vam postati zamka i njihovi bogovi postaće vam mamac.' Kada je Gospodnji anđeo izgovorio ove reči pred svim Izraelovim sinovima,

narod je glasno zaplakao."

Izlazak 3:2-6

"Tada mu se pojavio GOSPODNJI anđeo u ognjenom plamenu iz grma. On se zagledao, a grm je goreo ali nikako nije sagorevao. (6) Zatim reče: „Ja sam Bog tvog oca, Bog Avramov, Bog Isakov i Bog Jakovljevi." Tada je Mojsije zaklonio svoje lice, jer se bojao da gleda u Boga."

Izlazak 3:14,15

"Tada Bog reče Mojsiju: 'JA SAM ONAJ KOJI JESTE.' I još reče: 'Ovako kaži Izraelovim sinovima: 'ONAJ KOJI JESTE poslao me je k vama.' Tada Bog još jednom reče Mojsiju: 'Ovako kaži Izraelovim sinovima: 'GOSPOD, Bog vaših praočeva, Bog Avramov, Bog Isakov i Bog Jakovljevi, poslao me je k vama.' To je moje ime dovek i to je moj spomen iz naraštaja u naraštaj."

Izlazak 13:21

"GOSPOD je išao pred njima danju u stubu od oblaka da ih vodi putem, a noću u stubu od vatre da im svetli, kako bi mogli da putuju i danju i noću."

Izlazak 14:19

"Tada je anđeo Božji, koji je išao ispred izraelskog logora, otišao i stao im iza leđa, a stub od oblaka koji je bio ispred njih pomerio se i stao im iza leđa."

Isaija 63:9

"U svim nevoljama njihovim i on je osećao bol. Njegov ih je glasnik spasao. U svojoj ljubavi i svojoj samilosti on ih je otkupio, podizao ih je i nosio sve davne dane."

Dela 7:38

"To je onaj koji je bio među narodom u pustinji s anđelom koji mu je govorio na gori Sinaj, i s našim praočevima. On je primio svete objave koje još žive, da ih preda vama."

GDE JE TREĆA OSOBA?

2. Jovanova 1:3

"Neka s nama bude blagodat, milosrđe i mir od Boga Oca i od Gospoda Isusa Hrista, Očevog Sina, zajedno s istinom i ljubavlju."

1. Timoteju 5:21

"Obavezujem te pred Bogom i Gospodom Hristom Isusom i izabranim anđelima da se toga držiš i da ne donosiš zaključke unapred i da ništa ne činiš iz pristrasnosti."

Titu 1:4

"Titu, pravom sinu po zajedničkoj veri: Blagodat ti i mir od Boga, Oca, i od Gospoda Hrista Isusa, našeg Spasitelja."

Efescima 1:2

"Blagodat vam i mir od Boga, našeg Oca, i od Gospoda Isusa Hrista."

Kološanima 1:2

"Svetima i vernoj braći u Hristu koji ste u Kolosu: Blagodat vam i mir od Boga našeg Oca i Gospoda Isusa Hrista."

KO JE SVETI DUH?

1. Kada govorimo o duhu neke osobe, mislimo o unutrašnjem delu osobe; delu osobe koji je drugačiji od tela.

1. Korinćanima 5:3-5

"A ja, odsutan telom, ali prisutan duhom, već sam presudio, kao da sam s vama, onome koji je tako postupio, (4) da u ime našeg Gospoda Isusa, kad se vi skupite, a i ja ću duhom biti s vama po sili našeg Gospoda Isusa, (5) takvog predate Sotoni na uništenje tela, kako bi se duh mogao spasti u dan Gospoda Isusa."

Luka 23:46

"Isus je povikao iz sveg glasa: 'Oče, u tvoje ruke predajem svoj duh!' Kad je to rekao, izdahnuo je."

Dela 7:59

"Dok su ga kamenovali, Stefan je rekao: 'Gospode Isuse, primi moj duh.'"

Kološanima 2:5

"Jer iako sam telom odsutan, duhom sam ipak s vama, i radujem se gledajući red koji vlada među vama i vašu čvrstu veru u Hrista."

Propovednik 3:21

"Ko zna da li duh sinova ljudskih uzlazi gore, a duh životinja silazi dole u zemlju?"

Propovednik 12:7

"Tada se prah vraća u zemlju, gde je i bio, a duh se vraća Bogu,

koji ga je dao."

Ezekiel 13:3

"Ovako kaže Gospod Jahve: 'Teško bezumnim prorocima, koji za svojim srcem idu, a ništa ne vide!'"

Matej 26:41

"Bdite i molite se, da ne padnete u iskušenje. Duh je, doduše, voljan, ali je telo slabo."

Luka 1:80

"A dečak je rastao i jačao duhom. Boravio je u pustinji sve do dana kad se pokazao Izraelu."

2. Božiji Duh je povezan sa Bogom na isti način kao što je čovečiji duh povezan sa čovekom.

1. Korinćanima 2:11; (Rimljanima 8:16)

"Jer ko od ljudi zna šta je u nekom čoveku, osim duha čovečijeg koji je u njemu? Isto tako, niko ne zna šta je u Bogu, osim Duha Božjeg."

3. Sveti Duh ima vlasnika

1. Mojsijeva 6:3

"Tada je Gospod rekao: 'Neće se moj Duh doveka sporiti sa čovekom, jer je on samo telo. Neka mu još sto dvadeset godina.'"

Isaija 61:1

"Duh Gospoda na meni je, jer me je Gospod pomazao da objavim dobru vest krotkima. Poslao me je da zavijem rane onima

koji su slomljenog srca, da objavim slobodu zarobljenima i izlazak iz tame zatvorenima."

Dela 2:17

"U poslednje dane', govori Bog, 'izliću svoj Duh na svako telo, i prorokovaće vaši sinovi i vaše kćeri, a vaši mladići imaće vizije i vaši starci sanjaće snove."

Matej 10:20

"Nećete, naime, govoriti vi, nego će u vama govoriti Duh vašega Oca."

4. Duh nema nezavisnu volju. Duh ne može doći ili otići po volji. Duh mora biti dat, ili uzet od Boga, ili Hrista.

Luka 11:13

"Dakle, ako vi, iako ste zli, znate da dajete svojoj deci dobre darove, koliko će više Otac, koji je na nebu, dati Svetog Duha onima koji ga mole za to!"

Jovan 7:39

"A rekao je to za Duh koji je trebalo da prime oni koji veruju u njega. Tada, naime, Duh još nije bio dat, jer Isus još nije bio proslavljen."

Psalmi 51:11

"Nemoj me odbaciti od lica svoga, i Sveti Duh svoj nemoj uzeti od mene."

Jovan 15:26

"Kad stigne utešitelj koga ću vam ja poslati od Oca, Duh istine,

koji izlazi od Oca, to će svedočiti o meni."

Dela 2:33

"Dakle, pošto ga je Bog Otac uzvisio i dao mu da sedi njemu zdesna i dao mu obećani Sveti Duh, izlio je na nas taj Duh, kao što vidite i čujete."

5. Duh je zapravo prisustvo Oca i Sina, u umu i sili, ali ne u telesnom obliku.

Psalmi 139:7

"Kuda da odem od duha tvoga, kuda da pobegnem od lica tvoga?"

Dela 20:28

"Pazite na sebe i na sve stado u kom vas je Sveti Duh postavio za nadglednike, da pasete zajednicu pozvanih Gospoda i Boga koju je stekao krvlju svojom."

Luka 1:35

"Anđeo joj reče: „Sveti Duh doći će na tebe i sila Svevišnjega zaseniće te. Zato će onaj što se rodi biti svet, i nazvaće se Sin Božji."

2. Korinćanima 3:17

"Gospod je Duh, a gde je Gospodnji Duh, tamo je sloboda."

1. Korinćanima 2:16

"Jer 'ko je upoznao Gospodnji um, da bi ga nečem poučio?' A mi imamo Hristov um."

1. Korinćanima 3:16

"Zar ne znate da ste vi Božji hram i da Božji Duh prebiva u vama?"

Efescima 3:16

"Da bi vam prema bogatstvima svoje slave omogućio da se utvrdite kroz Duha njegovog u unutrašnjem čoveku."

Efescima 3:17

"i da se Hristos prebiva kroz veru u vašim srcima, da budete u ljubavi ukorenjeni i utemeljeni."

6. Kada je Isus rekao da će Bog poslati Duha, On objašnjava na šta je mislio govoreći, „Doći ću.“

Jovan 14:17-23

""Duha istine, koga svet ne može primiti, jer ga ne vidi i ne poznaje. A vi ga poznajete, jer stoji i biće u vama. Neću vas ostaviti kao siročiće. Doći ću k vama. Još malo i svet me više neće videti, ali vi ćete me videti, jer ja živim, a i vi ćete živeti. U taj dan ćete spoznati da sam ja u Ocu svom, i vi u meni, i ja u vama. Ko ima moja uputstva i drži ih, taj me voli. A ko voli mene, njega će voleti moj Otac, i ja ću ga voleti i objaviću mu se.' Na to mu je Juda, ali ne Iskariotski, rekao: 'Gospode, kako to da nameravaš da se objaviš nama, a ne svetu?' Isus mu je odgovorio: 'Ako me neko voli, držaće moje reči, i moj Otac će ga voleti, i doći ćemo k njemu i prebivaćemo s njim.'"

Jovan 14:28

"Čuli ste da sam vam rekao: 'Odlazim i vratiću se k vama.' Ako me volite, radovaćete se što odlazim k Ocu, jer je Otac veći od

mene."

7. Sveti Duh je bio Hristova božanska sila kada je bio na zemlji.

Dela 10:38

"Naime, o Isusu iz Nazareta, kako ga je Bog pomazao Svetim Duhom i silom, a on je prolazio zemljom čineći dobro i lečeći sve koje je Đavo tlačio, jer je Bog bio s njim".

Jovan 5:26

"Jer kao što Otac ima život u sebi, tako je i Sinu dao da ima život u sebi."

Jovan 14:10

"Zar ne veruješ da sam ja u Ocu i da je Otac u meni? Ono što vam ja govorim ne govorim sam od sebe, nego Otac koji stoji u meni čini svoja dela."

Dela 2:22

"Ljudi Izraelci, čujte ove reči: Isusa Nazarećanina, čoveka koga je Bog pred vama potvrdio moćnim delima, znacima i čudima koje je posredstvom njega učinio među vama, kao što i sami znate..."